

ויקרא א ויקרא

ב מליל עם בפי ישראל מֵאָזֶל מוֹעֵד לִאמְרָה: **לְדִבֶּר אַל-בֶּן →**

דש"

מאחלה מזינך. מלמד טסיס הקובל נפסק ולט טיס יולן טוך נמלט, יכול מיפוי צסקוק נמוֹך, תלמוד נומל רעם סקוקל (גמdeg' ר, פט), מסו פקובל, טוֹם פקובל סמפורט נמהלט קול ר, פלט, קול ר, בקלה, קול ר, שבר קלה (האלט ט ה, ז), חס כן נמה נמהל מועה, מלמד טסיס הקובל נפסק, כוֹל טוֹם ווקול בנקבי פכלוגיס גַּעֲמָע שעד פקקלר פקיינש (וישוקן ר, ג), יכול מיפוי צסקוק נמוֹך, תלמוד נומל בקוקל הַלְּקָעִי בלקוֹן (טט), חס כן נמה נמהל עד מהר פקקלר פקיינש (גמdeg' ר, פט), יכול מעל סכטוטה צולא, תלמוד נומל מפין קני פגניעיס (טט): לאמר. נְהָר וְהַמָּוֶר לְהַס דְּבָרִים כְּכֹסִים, צְמַפְּלִסִּים טוֹם נְדָבָר עַמִּי, סְקַנְּנָה מְלִיאָה סְלִל לִס טנס ססיו יסראל גמלבד כמנדים מן סמרג'יס ויהין, נְהָר נְמִימָד קָדוֹר עַס מְסָה, סְנָהָמָר גַּעַי עַמְּרָרְפָּעָה בְּלַהֲגָתִי פְּלָקְמָה לְעַמִּים. וְלַבְּגָל ר, טְלִי נְמָמָר וְלַבְּגָל כָּמָר, דְּבָר הַתְּלָה, נְהָר וְהַמָּוֶר לְהַס דְּבָרִים, וְהַיְגָנִי הַסְּקָלָה לְמִזְמָנִי קָעָם וְגָו' (סמות יט, ח): נְהָר וְהַמָּוֶר לְהַס דְּבָרִים, וְהַיְגָנִי הַס יקנָלָס, כָּמוֹ סְנָהָמָר נְיָקָה מְעָה הַמִּזְמָנִי קָעָם וְגָו'

העמק דבר

שבע"פ, ונעצתו משה רבינו שמהחילה (תhillim יב, ז) "אמרות ה' אמרות תהווות
ידבר פרשה שבכתב ואח"כ יאמר הקב"ה
שהוא תורה שבע"פ, ביאור הפרשה²⁶. ואין
הרי ذكري להרבה פנים של דרישות
המקרא²¹ "אמרות ה'", ועוד עיין בסמור²²:
(ב) דבר אל בני ישראל ואמרות אליהם:
האי "ויאמרת אלהים" כפולר²³. והראב"ץ
(להלן כג, י) וכן הרמב"ן (להלן כא, א)²⁴
פירשו "דבר אל בני ישראל" – שיתאספו
אלין, ואח"כ "ויאמרת אלהים".
ולי נראה, שהוא גם כן אמרה מתורה
21. דהינו תורה שבבעל פה. 22. בקעתי הבא. יזעין כי פירוש רבינו בלשון "וזיבר ה'" אל משה
לאמר", שהכוונה ב"לאמר" לתורה שבבעל פה, היא הפוכה לגמורי מפודוש רד"צ הופמן זצ"ל בפירושו
לחומש ויקרא, ש"זירבר" מציין את תורה שבבעל פה מאת הקב"ה למשה בלילה דקדוקיה ופרטיה,
בעוד "לאמר" מציין את החלב השני במסירת תורה למשה, הלא הוא הכתבתה הכתוב 'מפני של
הקב"ה לאנו של משה', או במגילה או התומה. 23. כי הינו דבר הינו אמרה. 24. לשון ראב"ע:
שיתחבורו, ואחר כך "ויאמרות אלהים". יתכן שהaban עזרו סכור שפירוש "וזיבר" לפini "ויאמרת" הוא
מלשין דבר אחד לדורו או י"דבר עמים החתינו" (תhillim מז, ג), כלומר – הנגה. המנהיג מגלה
את מהויגתו, בין היתר, שהוא מכנס את אלה הכהופים לו כדי לשמע את ההוראותיו. 25. דעת
הרמב"ן לכארוה שוניה ממה שרבני הביא. וזה לשונו: ועל דעתינו בשפט הכתוב טעם "אמור אל בני
ישראל ואמרות אליהם" כמו זיבר... וכן במקומות הרבה הרבה ר' זיבר אל בני ישראל ואמרות אליהם/. והוא
נאמר בפרשיות אשר ירצה להזהיר להם מאור, או לחומר הענין או להוות מוגלים לחתוא בהנה.
ורבים [כפי שמצוינו אצל ראב"ע] יאמרו כי טעם "דבר אל בני ישראל (אמור אליהם)" – דבר אל
בני ישראל שיתאספו אלין, ותאמר אליהם ככח, וכן "אמור אל הכהנים" שיקבצו וישמעו (עכ"ל
הרמב"ן). 26. בדיק להיפך מפירוש הרב הופמן אצל "וזיבר ה'" אל משה לאמר". יזעין כי קשה
על רבינו מדבריו חז"ל (גיטין ס, א בדרכ מגילה או התומה) שלכלוי עלמא תורה שבבעל פה (כליה
דקדוקיה ופרטיה) קדרה תורה שבכתב. לפי הרוכב"ז והראב"ם, המכחד"ל והחוון איש עוד, תורה
שבבעל פה עברה אל זורתה הסופית (בכתב ובעל פה) רק כאשר נצotta משה ללמד את התורה אל
בני ישראל – כל מגילה ומגילה בשעתה. 27. אמר רבי יוסי בר' חנינא, לא ניתנה תורה אלא למשה

חצין ג'ג'ס ע'המ'ו'ר ו'ג'ג'ס ב' ג'ג'ס

(ג'ג'ס ג'ג'ס ג'ג'ס ג'ג'ס ג'ג'ס ג'ג'ס)

**יִשְׂרָאֵל וְאֶמְرַתּוֹ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי־יִקְרַב
מִכֶּם קָרְבָּנו לְהֹהֶן מִן־הַבְּהָמָה מִן־
הַבָּקָר וּמִן־הַצָּאן תְּקַרְבֵּנוּ אֶת־יִקְרָבֵנֶם:**

ד"ש"

(ב) אדם כי יקריב מכם. כסיריגין, קיליניות לדבש לאט טענן: אדם. למה נלמלה מהMLS טולקון נל סקיני מן סגול טכל סלה, נל ממס נל מקליינו מן נגלו: הבהמה. יכול טף טיס נכלג, פלמוד לומל נקר ולמן: מן הבהטה. נל נולא, נסוויל למ סלונע ולט סלונע: מן הבקר. נסוויל למ קגענד: מן הצעאן. נסוויל למ פמווקס: ומן הצעאן. נסוויל למ קונגט סטמייט, כססוח הוועל מעטס מון סענן מון סזקה, סלון פלמוד לוועל, לסויל למ סטראיפס: התקריבן. מילמד טענישס ממאנטס עולא נסומפום: קדרבענעם. מלמד טסיל נולא לדנט גזול, סייל עולם קץ סומכם סנלה מון סטומלום (סוטים יג):

ל

העתק דבר

ולדרדק להוציא הודהה.²⁸ אבל כאן מירוי והענין מה שכתבתי בספר שמות בפרשת בהלכות שהיה משה מקובל מפני ה',²⁹ וזה יתרו (יט,ג) על הפסוק "כה תאמר לבית יעקב... אלה הדברים אשר תדבר אל בני מוכrho בכל פרשה לבר עיקר הפרשנה".³⁰ והינו דתנית בא McLita הפרש בא: ר"ש אמר, כל מקום שנאמר "לאמר" ו"ואמרת" – שביע"פ ואח"כ ריבור שכחוב, וככאן כתיב שכחוב לא לזרות. והטעם, משום דפרשה שהוא לשעה לא שייכים בה כל כך דרישת להיפך, וביארנו שם טומו של דבר. ועיין ספר במדבר (כג,ל) מה שכחובת.³⁴

אד"ט: לא נמצא בכל תורה כהנים³⁵ בדרני איסור והיתר שם "אדם" זולח כאן ובפרשנה נגעים (להלן יג,ב. יג,ט), וכבר נדרש על זה הרבה. אכן במדרש רבה פרשה זו (ב,א) הינו משום ד'אמורה' מפרש ונברא דבריו הדורש. וכן נקרו חכמי התלמיד אמראים³¹, משום שהם מפרשים דבריו יקיר לי אפרים" (רומייה לא,יט) ביויר אדם המשנה ומעמידים ההווארה למשה³², והוא מהווארת "לאמר" או "ואמרת".

ולזרעו... ומה נzag בה טובת עין נתנה לישראל... מהיב רב חסדא, "וואותי צוה ה' בעת היה לא למד אתכם..." אלא לפילפולה בעלמא. (רש"י: להבין דבר מה תוך דבר הוא דעתין למשה ונזהג בה טובת עין נתנה לישראל).²⁸ כפי שביאר ובניו בפסוק א'.²⁹ כגון "עין תחת עין", כידוע בקבלה רבותינו שהיה ממן' (רמב"ן), או "כמחורת השבת" – ט"ז בניסן, ועוד. 30. ככלומר, למלוד את הפרשנה בכתב עם הפירוש המוסמך והמקובלafi לפי משה, כפי שקיבל מאה ה. לפיה זה כולל לימוד הלכה למשה מסיני שאין לה כל יסוד, קשר או זיקה אל הכתוב. 31. חולין (טו,א) 'אטו יכול לעלה להנה צייחי (מקשייבים)? לאמודא צייחי'. רש"י: 'אמורה' – העומד לפני הרוב ומשמע לרבים מה שהוא להשתן לג'.³² באור ובינו בהינתן הטעש 'אמורה' לטענת 'תנא'.³³ אמרה רדיבור. 34. על הפסוק "זועש בלק כאשר אמר בלעם ויעל פר ואיל במווחה".³⁵ חומש ויקרא.

36. יוזא מהן מהן מהה למתלה, יוזא מהן עשרה. עשרה למתלה, יוזא מהן אחד להווארה.

להווארה (עכ"ל). מבואו "אדם" שהוא אדם המנברא. בראשית³⁷. והוא פלא, וננה בפרשנה: נדבה. כתיב "איש איש מבו" בישראל אשר יקריב ק מדיק הכתוב " מבית בישראל", דמשמעו ש להמנתו בישראל³⁸. וב דבר, דתכלית הבהאת מוכשר להשיג דעת אי לכך, הרוי זה כמו שמחה לך. אבל שם ראויל לכך. ואבל שם משמעו מצוין ביזטר³⁸ ועיין בזוהר פרשת תזר' זה השם בפרשה זו⁴⁰, ו

37. אדם הראשון, שגש הר "הגן בישראל" – שכבר שם החשובים וראויים להו היה רשות רשייא להקריב קרבן 41. זה לשונו: לאחר ר' (יה שם: ומילת "מכס" באה ואשר בא מסורות בלשון, אשר עליו בונה המכלבים" אשר מוקדם ומאותר, מקרין אין מוקדם ומאותר, וזה לפטור את עצמו מ והזה להפלות את הלימוד אין מנוס משאלת ואין זה פלא, אפוא 42. ואין זה אפוא [אפולוגטיקה] על קדושת המפרשים".⁴⁴ משמעו, 45. הרוי לא כתוב 'אם בגין עוצם הקרבת בהמה עולה. גם מותרות נקראו ד"ה קרבנכם: מלמד שה' ובואר את דבריו הרמב"ן היא [ודינה] כעולה יחיד ו עשרה ואלף שנשתתפו בו נתן והפריש למטרת קרבן קרבן צבורו). (וממשיך הרוי – ר' יונה ברין עולת שותף באשר אינם נחשבים כקרבן מול רשי"י והראב"ד) בהן

7 פקריבו, קלפוד שניים מותנדים עולה בשחתות. קרבנותם. מלמד שהיא בא נרכבת צבור, היא עליה קין המזבח הבאה מן המותרות. לשון רשי". פרש תרע'ג, לומר שאם יתענדו רבים לרביה עליה עליה השפטין היא, מה בין שנים המשפטין בקרבו ובין עשרה ואלו שנשתחטו בו. אבל קין המזבח הבאה מן המותרות לב בית דין מתחנה עלייה, ולפיכך היא עליה צבור. ותעה לערתו כל עליה שביבאו רביהם חוץ מן המותרות, דינה בדין עליה השפטין. וטעונה סמייה בבלם, ונסכים קרבים משליהם. ואולי לדעתו עולות העוף שהיא בא נרכבת שנים ואיננה בא נרכבת צבור, וכן השלמים שאמרו בהם שהשפטין בקרים אוטם נרבה ולאין.

טוב ירושלים

קרבן יחיד טען סמוכה, ונסכו באים משל בעליים, ובא גם מן העוף, ובא עליה או שלמים. קרבן ציבור אין טען סמוכה, ונסכו באים משל ציבור, ואין בא מן העוף, ולא שלמים. הנדבה שהי מקרים לקין המזבח ממהורי השקלים, הוא קרבנות נרכבת. עליה נרכבת שנרכבת מכסף שהציבור תופס לכתילה לפטרה זו, נחלקו בה רשי' והבינה. לדעת רשי' דינה בקרבו יחיד, לדעת רבינו דינה בקרים ציבור.

תקיריבו*. כתוב רשי': מלמד שנים מתנדבים עליה בשותפות*. קרבנותם. מלמד שהיא בא נרכבת ציבור, היא עליה קין המזבח הבאה מן המותרות*. עכ"ל.

ורשי' מפרש קרי' למדנו שם אם רבים מנדבים עליה, היא עליה שותפים*, כי מה בין שנים המשתחפים בקרבן ובין עשרה או אלף המשתחפים בו, אבל עליה קין המזבח הבאה ממזרה השקלים, לב בית דין מתחנה עליהם*, ולכך היא עליה ציבור.

נמצא שלרשי' כל עליה שרבים מבאים אותה, חוץ מעולה הבאה משקלים המותרות, דינה כדין עולות השותפים, וטעונה סמוכה עיי' כל אחד מהם, והנסכים קרבים משליהם*. עכ"ל

ואולי לדעתו יכולם רבים לנDOB לכתילה עליה עוף שהיא בא נרכבת שנים ואני בא נרכבת ציבור*, מפני שהיא נראית עליה השותפים. וכן יכולם רבים לנDOB שלמים, שוד"ל אמרו עליהם (ח"ג

פנוי ירושלים

קרבנות אלה נקראים עליה קין המזבח, על שם שני מקרים אותם כל יום אחריו קרבנות החובה, כמו פירות קין, תנאים וענכים, שנבי אדם ואוכלים אחריו סעודתם.

(לפי רמב"ם הל' שקלים ב. ד, וס' וכידון) מפרש בך, שנדרבת ציבור הוא עליה קין המזבח, ואני מפרש שהיא גם קרבן שהציבור קנווה לכתילה עברו קרבן נרכבה.

היא עליה שותפים, ודינה בקרבו יחיד. לב בית דין מתחנה עליהם, על כל המותרות שיקריבו מהם עלות נרכבה, כמו שאמרו בירושלמי שקלים (ד ג) וכ"כ הרמב"ם בהל' שקלים (ד ט). ולבן, מכיוון שהציבור נתנו את הכסף לקניית קרבנות חובה. משליהם, לא משל ציבור.

ואינה בא נרכבת ציבור, כמו שאמרו בת"כ (ו ז): קרבנו, היחיד מביא עוף ואין הציבור מביא עוף.

תקיריבו, השאלה היא, מדורע הפסוק פותח בלשון יחיד, אדם כי קרבן, ופסים בלשון רבים, קרבינו את קרבונם. (הראי'ס)

בשותפות וудין היחי אומר שرك שותפים יכולם להזכיר עליה נרכבת, מפני שדרינה בקרבן יחיד, אבל ציבור אין יכולם, מפני שדרינה בקרבן ציבור. לכן ממשין רשי': קרבנותם, מלמד שהיא בא נרכבת ציבור (הראי'ס) היא עליה קין המזבח.

עליה קין המזבח הבאה מן המותרות. כלומר, בזמנם המקדש היו שמים את חזאי השקלים בלשכה אחת, וממלאים מהם שלוש פעמים בשנה שלוש קומות מחזאי השקלים שבכופות אלה היו קונים את קרבנות החובה של הציבור. חזאי השקלים שבכופות נקראים "תרומת הלשכה". חזאי השקלים שנשאו בלשכה נקראים "שעירי הלשכה".

ממוחדר חזאי השקלים שנשאו בר"ח ניסן מתורה הלשכה ומשירוי הלשכה הם מקרים עולות נרכבת עברו הציבור.

להביא את שם
לשון חיד אלא
בשםך. ובתורו
בשתי דינם, בנו
ונראה לו לבקש
או מיטה בידיו
לאו שפה לאין
ענישן אמרה, כי
שטעים שונגן, ו
חייב עלהם מה
שונגן.

ואולי בענ
ופרש בתכבי מי

בא ללמד רק שה
שהסכמה בשתי יי
שלוחו של אדם כי
ובתורת כהן
ידים, בנין אב לכל
עליה :

ונראה לו לבקש עי
בידי שמים או מי
ובריהת היא בתור
ואני תמה, כי
תפער על חיבוי
דין שוגנים שאין
שהחטא מכפרה
ואולי מכין
והשוגן, ואצל חי

את השליח ממה שמו
למעט את השליח.
ולא את הריך, אבל
למדם שرك יד וא
לטמן.

כל זה, ואם תsha
ללמוד שסמכה מה
המלואים ושער

האבוד מבאים אותם נרבה (חוות בקיטים פא), בצלן יכளן קרבין להחנרכם להם בתקלה,
רעולח חספין היה נקראה ושלפי שפין הם נקראיין, ולא מעתו אלא שלא יכיאו אונן
מן תקפות. ואפשר שנאמר שם אם רצוי צבור להחריש בתקלה לרבקה, וגבוי אותה באשר
גבוי השקלים לתפידין ומוקפי, שתקיה נרבת צבור בעולת בהמה, ואין בטה סמיכת שנטרבה
מן הפתוחות תעה, וכל פון שתקרכנו בו רב ישראל היא נרבת צבור, ואינה בעולת העוף ולא
בשלדים, ומעוטן גהונן ביהודים. והוא עקר.

(ד) וספתק ידו. בשתוי קרי, כי מזאננו וספתק אהרן ובגנו את זרועם על ראש הפר (שמות
כט י), וסמכו אהרן ובגנו את ידיהם על ראש האיל (שם טו), ודרשו בו: קרי כל יתיר
ונחיה, והנה היא בשתוי קרי. ובשער המשתלה מפראש: וספתק אהרן את שתי ידיו על ראש
השער (להלן טו כא). ולא גנעתם אם בן לחה בטה כל שאר הסמכות: את קרי. ואלו
לחוץיא מפטו מה שדרשו (מנחות גג): ידו ולא יד שלוחו, כי שפוא היה במשפטו "קדיו".

טוב ירושלים

כאן שהשותפים מבאים אותם נרבה ואין הציבור מבאים אותם נרבה, מפני שגם הם נקרים שלמים
שותפים, ולא מיעט* אלא שלא יכיאו אותם מקופות השקלים.

אולם יכולים אנו גם לפרש שם ציבור ווצים לנבר קרבן נרבה, ונוכבים את הכסף הציבור כמו
שנוכבים את השקלים לתמידים ולמוספים, שהרבנן הבא מכփ זה דינו לקרבן ציבור, ואני טוען סמיכת
האמורה כאן. ולא רק אם כל ישראל משתפים בנרבה זו, אלא גם אם רוב ישראל מנרבים אותה, היא
נדבת ציבור. אבל רק אם קרben הא עולת בהמה*, לא עולת העוף ולא שלמים, ומיעוט הציבור דינו
כיהדים. ופירוש זה הוא העיקורי*.

וסמך ידו, הכוונה: את שתי ידיים. ומה שנאמר "ידיו" בלשון היחיד בא למעט את השליח.

(ר) וסמך ידו. הכוונה: את שתי ידיים, שהרי אנו מוזאים: וסמך אהרן ובגנו את ידיהם על ראש
הפר (שמות כט י), וסמכו אהרן ובגנו את ידיהם על ראש האיל (שם טו), ודרשו רוז"ל*. שהכוונה: ידי
כל אחד ואחד*, הרי שהיא בשתי ידיים. ובשער המשתלה נאמר מפורש: וסמך אהרן את שתי ידיים על
ראש השער (להלן טו כא).

ומכך שכן איןנו יודע מדוע הפסוק כתוב בכל שאר הסמכות: את ידו. ואולי הטעם, כדי שנלמד
מה מה שדרשו (מנחות גג): ידו ולא יד שלוחו*, כי אם היה כתוב "ידיו" היה אפשר לחסוב שהפסוק

פni ירושלים

אבל כאן כותב זאת רבני לשיטת רשי' שסובר
שציבור יכולים להביא קרבן נרבה, וכןין קין המובה
הוא שהציבור מבאים קרבן נרבה. לדעתו כותב רבני
שלא רק קין המובה הוא קרבן צבור, אלא גם אם גבו
מהציבור לקרבן נרבה קרבן צבור הוא.

(ד) ודרשו רוז"ל, מקומו לא ידוע.
ידי כל אחד ואחד, ואין הכוונה ידו האחת של כל אחד
ואחד.

ולא יד שלוחו, ואם תשאל, הלא גם אם היה כתוב
את ידו* הינו ממעטים את השליח ממה שלא נאמר
את הידיים* (כמו שהק' בעמק שאלת), لكن ממשין
רבני שואלי לא הינו דורשים מיעוט זה.

ולא מיעטו במה שאמרו בת"כ שאין הציבור מבאים
שלמים נרבה.

היא עולת בהמה שקרבן ציבור בא ממנה.

העיקרי. אבל במלחמות (ברכות פ"ג) כותב רבני
רכשי' שאיפלו אם כל ישראל נדבו עליה עולת
שותפים היא (העמק דבר, ישועת מלכו, מדרש רוד)
ובחידושי הג'ר מנהם ובבא הריך (ס"י לח) תירין,
שבברכות כותב זאת רבני לשיטת הרוי' שסובר
שאן כל קרבן נדבה בצבור, וכןין קין המובה אני
שהציבור מבאים קרבן נרבה, אלא שהמובה קונה בכה
שהרואה עולת הקדרש. לדעתו כותב רבני שם שאיפלו
אם כל ישראל נדבו עליה עולת שותפים היא, שהרי
אן בצבור קרבן נרבה כלל.

תָּבָא לְדָאֹת פְנֵי מִידְבַּקֵּשׁ זֶאת מִזְדַּבְּכָם רַמֵּם חֲצֵרִי: גַּלְאַ תּוֹסִיףַ הַבְּיאַ מִנְחָתָה → שְׂוֹא קָטָרָת תּוֹעֲבָה הִיא לִתְדַּשׁ וּשְׁבַּת קָרָא מִקְרָא לְאַ-אַיְכָל אָנוּ וּעֲזָרָה: תָּלַקְלָא צְלַעַתְבָּן בְּעָדָן בְּגַנְיְשָׁתְכָן: דִּינְחִיבָּן וּמוֹעֲדִיכָּן רַתְקַ פִּיקָּרְיוּ הַוְּ גָדְפִּי לְרוֹחָק אַסְפָּתִי לְמַשְּׁבָּקְ: טוֹוּכְרַדְ

לְאַתְּחָזָה גָּדְפִּי טַוְּחַבְעַ דָּא מִידְבָּן לְמִיטַּי וּלְאַתְּחָזָא עַרְתָּהִי גַּלְאַ חָזְפָּנוּ לְאַתְּחָה מִנְחָת אַנְיָסָא גְּרַבְּנוּ מְרַחְקַ הָא קְרַבְּנַי נְחַתְּנַי וְשַׁבְּנַי כְּנִישָׁא אַתְּוּ מְתַפְּנַשְׁי דָּא שְׁבָּקְוּן חָגְבָּן לְאַלְקָלָא צְלַעַתְבָּן בְּגַנְיְשָׁתְכָן: דִּינְחִיבָּן וּמוֹעֲדִיכָּן רַתְקַ פִּיקָּרְיוּ הַוְּ גָדְפִּי לְרוֹחָק אַסְפָּתִי לְמַשְּׁבָּקְ: טוֹוּכְרַדְ

(יג) מי בקש זאת מיזדכם רמות חזורי. למעט הם מאי מלי, מהני סלון לנכס סלס עמי: (יג) לא תוסיפו הביא מניהת שוא. ממלס מהני נכס לו מני לו מניהת סול סלנס, ספען שעלה ממנה קיטור כל פיעוג סוק לו ולום לנכסם קיטור: חדיש ושבת קרא מקרא לא אובך וגו'. ולקרום

מצודת ציון
(יג) מניהת שוא. כי הווא ואיננה לי לרצון היא מניהת שוא, כי אין בה תועלת, כי הקטרת הקומץ העלאת עשן. והוא מלשן קיטור הארץ בקשרו הכבשן (מכסה טח): אוכלי. מלשן יוכלה: אין. עניין דרכיה שקר. כמו הנה ייחבל אין (פהלט טו): וצדרה. עניין קבוצה אنسחים. כמו עצרת בוגדים (ימין ט. ג). על שם שהם עזרות ועוכבים במקום אחד: יד גלאית. עניין גיעעה. כמו ומה הלאיתיך (מיכא ג): גשוא. מלשן משא: המטרית, עד שניי עף לשאת את המשא. ואמר בלבכם כבידם. בעית התפללה:

(יב) פני, כמו לפני, ותחסר הלמד: רמות. עניין דרכיה ברגול. כמו ורמי בחומר (מושג ג י): יג קטורת. עניין העלתה עשן. והוא מלשן קיטור הארץ בקשרו הכבשן (מכסה טח): אוכלי. מלשן יוכלה: אין. עניין מחשבה קבוצה אנסחים. כמו עצרת בוגדים (ימין ט. ג). על שם שהם עזרות ועוכבים במקום אחד: יד גלאית. עניין גיעעה. כמו ומה הלאיתיך (מיכא ג): גשוא. מלשן משא:

בריך
אנן ושוא, לא אוכל אני לראות זה און וע葬ה. וככל עוד ואמר: (יד) חדישיבם. לטרוח. למשא כבד הוי עלי עד שנלאיתי לשובל אותם. ווונון תרגם אסגייטי לשבוק, קלומר הרובה נשאתי סולחתי לכט ענותיכם, ולא אוכל עוד לשלוח: (טו) ובפרישכם. הרו"ש בחיר"ק תחת סגו"ל בדרכם. פרישת כביהם היא

היו עומדים ישראל, ולא היה נכס להיכל כי אם הכהנים: (יג) לא תוסיפו, אם עשתם עד עתה לא תחביאו עוד מכאן ואילך, כי תחיאו מניהת לפני ואין לבבכם אליו, זאת היא מניהת שוא והבל וחועבה היא לפני, וכשתקראו מקרא קודש ותאספו, ואתם געזרים ביביתך לקדש חדש או מועד שהוא יום שבתוון, ובלבכם

מדרשין חז"ל
אבל המועדים האלו אינם בטלים, שנא' אלה הם מועדין. (תנחותמא).
(ז) חדישיכם ומועדיכם וגו'. שאל נכרי אחד את ר' עקיבא בעופרי: למה אתם עושין מועדות, לא כן כתיב חדישיכם ומועדיכם שנאה נפש. אמר לו ר' עקיבא אילו נאמר חדשני ומועדני שנאה נפשי הייתי אומר כן, אלא אמר חדשני ומועדני שנאה נפשי מועדות שעשה ירכעם בן נבט, שנא' וייש רבעם ח' בחורש השmini.

שם, עבר שרכו מצפה לאכול על שולחנו יחרחך בגין, דכתיב מה לוי רוב זבחיכם אמרה זו. (תנחות ד).
(ז) חדישיכם ומועדיכם וגו'. שאל נכרי אחד את ר' עקיבא בעופרי: למה אתם עושין מועדות, לא כן כתיב חדישיכם ומועדיכם שנאה נפש. אמר לו ר' עקיבא אילו נאמר חדשני ומועדני שנאה נפשי הייתי אומר כן, אלא אמר חדשני ומועדני שנאה נפשי מועדות שעשה ירכעם בן נבט, שנא' וייש רבעם ח' בחורש השmini.

זה מזה, כי ככלות הא טובה ונירה ניאורה וב למדוזה וזה מזה חסרונו ע המראה הטובה, רק הב' בשל זה. וזה "שםנו נכו של זה", שהביטו בחבירו, והמה לא למ' אך למדוזה חסידנות ופו האופן השני²⁵ אמרו (ע) ירושלים אלא בשבייל חכמים. הינו אנשים ד וערכם, שבוה לא ע ושיהיו דבריהם נשמעו וערם. על זה אמרו דברי הימים-ב, לו, י במלאכי אלקים", הוה שהוא מלאך מופרש וו ואורחותיו, لكن הרוא א טורח וטורר בהיותו גרווע ממן הרבה.²⁶ א מלאכי (חבל קין, ועלין אהות תובל קין, והלאה אחלהם את בנות הא

והנה בתוכחה²⁰ יש שני סוגים, אחד מה שמתפעל אחד מחבירו כמו מאנשי מי שהוא במדרגתו²¹. מזה לא שייך שיקבלו דבריהם, רק באופן שיראה אם חבירו שמטפל בבניים וענין, ובכל זאת הוא נזהר מאוננה ומשכלה ויצא בזה – כל שכן הוא. ועוד אם חבירו מוחם הוא²², ובפרקו הוא עומד ואין לו אש, ובכל זאת הוא נזהר מלהשתכל בנשים – כל שכן הוא, וכיוצא בזה.²³ ויש מה שדברין נשמעים דברי תוכחה²⁴, כמו ששמע מגדור הדור וקדושה ה', אשר בזה לא שייך שהוא יתרפעל ממנו, כי הוא אין מסגו ורכgo, רק שדבריו נשמעים. ולזה אמרו בפרק כל חבריו (שבת קט, ב): לא חרביה ירושלים אלא בשבייל שלא הוכחו זה את זה, שנאמר (אייכה א, ו) "היו שרייה כאילים לא מצאו מרעה", מה איל זה רשות של זה בצד נכו של זה (אף ישראל שבאותו דור כבשו פניהם בקרקע ולא הוכחו זה את זה). דיקון זה את זה, ולא כתבו "זה לזה", ונkit רוק סימן הפעול, הינו שלא נתפעלו ← והנה²⁵ מנהה אינה קריבה בשותפין, רק ביחיד (מנחות קד, ב)¹⁴, ובציבור באה מנהה¹⁵, לפי שהציבור הוא בכללתו כמו יחיד שהוא איש אחד, וכל אחד מועל להכירו כמו שכל אבר מועל לחבירו, וכיוצא בכל אחד רצה לבלווע לחבירו, והיו כקציני סדום ועמורה (ישעה א, י), אם כן "לא תוסיפו נבדל בפני עצמך". אם כן "לא תוסיפו הביא מנהת שוא"? וכן קטרות, שכל אחד מתבושים מהבירו, וגם החלבנה ריח נחוח¹⁶. אבל כשכל אחד מפוזר בפני עצמו, הלא "קתרת תועבה היא", כמו שהיא בפרטיתה, שחלבנה ריחה רע, ו"הקריבתו נא לפתחך וכו'"!¹⁷ "לי... לא אוכל און ועזורה", שהיה אסיפה מאון¹⁸, הינו שישיכמו כולם על חכונה אחת רעה. ↴

יעוד איש צרידה וואה מיטחו פורתה באיר אמר: בשעה קלה קדרני זה לנ עדען. 20. חניתה כס, ב א"ר יהודה בריה דר' שמואל בר שליט משמיה דרב: כירח שדה של תופחים (ועיין ביאור הגרא"א אורח חיים תקפר סק"ח בטעם אכילת חפה בليل ראש השנה). 21. אחרי ההקדמה, חזר עמה וביבינו לבאר את דברי הנביא בענין מנהה וקטורת, וודיע בחר להוכיח דוקא בשניים אלה מכל הקרבנות. 22. וכן רמכ"ס מעשה קרבנות יד, א מתנדב אדם... או נorder מנהה מנהה נסכים לבודה... הלכה ב. 23. אבל המנהה אינה באה בשותפות, ודברים אלה הם דברי קבלה. 24. מנהת העומר, שתי הלחם, לחם הפנים ומנהת נסכים של צבור. 25. ועל ההבדל בין שותפין ובין צבור עיין ברמב"ץ לויקרא א, ב ד"ה תקריבנו (= קרבן שותפים) את קרבנכם (= קרבן צבור). ועיין בהרבה אצל וביבינו בהפטרת שבת הגודל, מלאכי ג, ד ד"ה וורבה לה' מנהת

יהודיה וירושלים. 26. ואינם יכולים להגע לידי דרגת צבוח. 27. כך שדוקא הקטורת מסמלת את דין הצבור ואת מושג האחדות והפיזיו ההדרין. 28. לעומת זאת אחדות של צבור המתקנים איש את רעהו, כאשר החסרון שלם שונים מאיש לרעהו, כמובן לעיל. 29. להלן פסוק י"ח: "לכדו נא ונוכחה". 30. כאמור, אדם השוה לו בדורותן, ממנו יהיה מוכן לקבל הוכחה על פי דוגמיו האישית. 31. דהיינו מוקן ונכון כבר לשאת אשת, ורחף ביאולוגי כבר לחוץ עליו בכיוון זה. 32. במרקורים כלפי התוכחה "נסמעת" מעצם הרושם של פעולת הזולת העומד בערך בדורותנו הוא ברוחניות. אין לו כל צורך להשמע דברים, המסר מתקבל על ידי התבוננות במשמעותו, וישום העניין מהותם להכא. 33. בסוג השני הזהה התוכחה אמנים מושמעת ונשמעת מן הפה לאוון, ואעפ' שקיימת תהום בין רמת המשמעת לאוון אלה המוכחים אותו יומיים, נסיעונתוינו הום יומיים, מאתנו! כך ביאורו המימות

הַלְכָות תְמֻודָה

יש בכלל שלוש מצות, אחת מצוחה עשה, ושתיים מצוחה לא עשה. וזה הוא פרטן:

ג) שלא ימיד בהמה בבהמתה. ב) שתיהית החומרה קודש אם המיר. ג) שלא ישנה הקדשים מקדושה לגדושה:

וביאור מזוזה אלו בפראים אלו:

⁽⁴⁾ שיטתם בפניהם מחלוקת על מהלך הולכה אבל אין מחלוקת על שיטותם.

בכה כה' חלקה ברבי הכל מורה אל רב' יוסוף דידי' ביתו הבנוי רכמי' שאין בו כה' הולכת וצמ' ותנו' שערתו' אסורי' ברבנן שיר' עלי' נטה' ק' קיה' סכל' עד צד' גול' מיטר' נח' טה' טב' כל' פון' זאטל' קע' לאטמאט' נל' מה' מז' אבל' אין'

בזה ר' חנוך ר' ור' יונתן מוסר מיטון ליטון וזה ר' סלען והוא ר' יזען לאטום הטענה בזיהוי המופת והאמת. ר' יונתן נולן מילא ר' סלען לאטום וזה ר' סלען לאטום וזה ר' יונתן מיטון ליטון וזה ר' סלען והוא ר' יזען לאטום הטענה בזיהוי המופת והאמת.

כל נסח שלמה כ"ע מוח ריש גמליה
לפי מדוק אקס ו-טונדרס ממילא
ולג' דמונט נלמאר בריזום דטנלו ונט

פְּלִימָנָה וְלֹא כְּמַמְנָצָה: אָמָר לֵיה
רְבָּי קָפָךְ וְאֶת בְּתֵ הַמְּגַדֵּת דְּמָנוֹ שָׁאן
כְּזַה חֲלֹקָה דְמִי וְתַן שְׂנוּתָה
לְעֵינֶיךָ יְהוָה יְהוָה תְּמִימָה

ומוכרים גולן ונב מונטיאנו בפרקן (פרק נון) ינברג לא ימיהה שער בדין כי הנטה וצמיהה כי הנטה צמיהה סרין בדין מילויו: אלא אמר בר יוסף אמר דראג'ר:

לעכון קדר לד"ה כי נון ברכות ו' מילוטן ס"ו דצין ס"ה פסנ"ר מה' מן האותהן
לפניהם נעלם רוחם של כל אחד מהם ע"ש כי אם יתירנו נפש קדשו נזומה כל אחד מהבאים בצעת מות
למפני עונת הנטולות שאותם ע"ש נפשו דעתי ונשענו ע"ש נפשו דעתי ונשענו ע"ש נפשו דעתי

לעומת הנזק שפוגע בלבם של בני נסיך, מילא נזק רב בלבם של בני מלך ומלך.

ל מושך ובירת הדר מושכרים בעיר, והוא לא מושל מוקם ובית גדי צדיקין [תורה]: אך לאו מושך מוסס דרכון לא נלודיר עצה פיטוף ד' הו לא מדאין. ומונמל מוסס פיט' הו יומי לילו מושך מוסס האי [וְאַתָּה], וכותב כוכב' ג' ו' לא של מהרי צדיקין לא בון פיטוף ד' הו.

הנזהר מין גל של תומך. אך במקורה יפה יפה, לא בפער נרחב בין הפלג הדרומי לבין הפלג הצפוני. ומי שיביאו לנו את הפלג הצפוני יבאו לנו גם הפלג הדרומי. וזה לא רק שום דבר טרי, והוא אכן מוכיח לנו כי הפלג הצפוני אכן מובילנו לארץ ישראל.

הנתקן מיטריאליות נסיגת הדרישה לשליטה על אוניברסיטת קיילס כרך צמיה מיל מטכני לאקומו עלי ותורתו נסיגת מד פילון גאנץ, רוחניים טלית מושך דס

הנחות חיבור (b) משלבם גם: (2) רצוי, אך לא מחייב, כי מנגנון זה יאפשר ביצוע החלטות מוקדמות על מנת לסייע בפתרון בעיות מילויים.

(13)

(Yerushat petach)

ירושת פלייטה

קובין תושבות מטהיל מזמן הנכחד

אשר הובם נחטף על קדשנות השם

בשעת חנוכה הרשב

ה' ג' תר

ההלו לחרבם קודם תונחה ונסאר קטע ורבע

וועתיה צאן לאור

יעי

ה"ח ברת ש"ס"

דקול וראים בענט טעה.

ליבני חאנט זונבל שם דאנשיס רהסדה

בשנת חתיז

נדפס בארייז'ישראאל

שנת תשלי"א

מציאות ראשון וערונן ה' נס נקראה אזו שלחודים על המטה
ולו כי קען דבון עז' החזן לודד המשך להללו כבך
וה מאנדרט מסה מפלה לוחם וא' דין' פטיש אורה ולובש צורה
ויא' עליה נטענה לפזרת רבד ומכל ממנה שם יוזר זין
בזהות רודך פלאה בסרט, וטשל אל נחוד לענין התה� דהו
נקרא גם עוזרת דרבינה. אין עזען רודה כמזה והוא עד ישן
קללה וקדלה מעקב בו ממכביה תקלה עזבון ולא די בסה
שיענו מבל רודו רונן במא' הו לחשבד או לא לדבב או שאדר
טוטטבר' החומרה שערבנין עזר קיט' חומצה הדבאתה רק
הכיסף גאנטה שודורין לא ליקט בענין הקטל ווועגן בענין אונד
או' שטפלון טברט' קיט' קיט' קיט' קיט' קיט' קיט' קיט' קיט'
(ענין ברכען דאזרען לא' ב' טוטטבר' דרבנן קיט' קיט' אונד
בא' מבל חאנ' נדרה בא' בא' בא' עקר' דינ' דינ' דאזרען
טוטטבר' חאנ' לא' עקר').

3/10/2017 10:47

ספר

שו"ת

מהרי' אהלי

חלק שני

טוֹרֵךְ אֶלְמָנָה תְּחִיטָה וְחַטָּאת טְפֻוָת נְבָלָה וְלְמַטָּאת. וְכֵיזָה מְלָאָת אֶת סְדָתָה וְאַכְלָתָה וְשִׁקָּשָׁה
מִתְּסִבְתָּה וְכַלְלָה. מִכְּה נָכְתָּב כְּלָמָד מִרְאָה וְבָזָן אֶלְמָנָה כְּדֵם
מִכְּכָבָג נְדִיק וְבִזָּה מְלָאָת קְדֻשָּׁת קְדֻשָּׁת לְוַדְךָ.

נק' מ' טוחך אדרון איטינגן הורי ואברהם

מְלָאָת כְּיַי טְוָרֵךְ מְעַטְמָכָא וְלֹא כְּקָרְבָּן לְבָב וְכָלָל. נְגָמָן כְּמַמְשָׁק יְהִי
אַכְתָּג מ' טְרָדְכִי וְאַבְבָּד לְכַפְּרָמָנָם מִפְּנֵי מְלָאָת מִלְמָרָם מִלְמָרָם.

לעם בערן

נדפס על סיס טס אורי זאב סאלאנאי

טבך תרגן נסיך

Maharja Halewi

Druck u. Verlag des U. W. Salat Lemberg 1893

Nachdruck verboten

ספר

שאלות ותשובות

האלף לך שלמה

אלף ומאתים שנות על ד' חלקי ש"ע שהשיב להלכה למתלה בפלפול
קטן אאי' הרב הנאון האמתי רבן ומארון של ישראל קרויש עליון

מן שלמה קלונגר זצ"ל מבראדי

התשובות היקרות והנפלאות התן אשר כל רואיה יתנו חעדתם כי עוד לא בא כבוסם
הוה במחנה העברים היו מפזרות וכפזרות בכל חיבוריו הרבים והעצומים עד שקטתי ונטעורה
אני נכדו בשמו שלמה קלונגר פהעריכן פהעתיקן ולוחזיאן פאור עולם.
התוצאה שנדרסה בלובב בשנת עת"ד ספר תהמה כולה גם יד המלחמה הייתה בה לרעה
לכן התעוררנו מחדש להזכיר עטרת לישנה פהווציא לאור את כל הד' חלקיים על ארבעה ש"ע אשר
כפי ההוספות החדשות יכול האל"ש אלףים שני"ת תחת האלף ומאותים וחילקנום לארבעה חלקיים.

חלק ראשון

כוגע

ארבע מאות שנות על אי"ח

תמיונים רבים והוספות חדשות ויקרות. והتوزאה השני' הלו היא העקרית.

בכל פקוט שנמצא בלב כות (۴) הוא הוספה חרשה מכתיבך.

ቢילגורי

בஹזאת ובדרופס

ג. קראוננברג

רבן שלמה ב' יהודא ז"ל

באנט

גמ"ק

HAELEF L'CHA SZLOME

Nakładem Wydawnictwa

Druk. N. KRONENBERG, Biłgoraj Wojew. Lub. (Poland)

Printed in Poland.

Przedruk wzbroniony.

דלא שין לגור שם יבשולם באיסור דרבנן כמ"ש ביו"ד סי' ק"ט לזה הדבר פשוט שאין בו חשש כלל ומותר אף אם ידו שעשי בו גם מבושל גם כתבתי שם צד היתר ד"ל מה דתעורי חמן עוביין בבי"י הינו רק או לא בלה דבזה כל שהוא חי בו חמן ויש בלילה בדבר ליה לך הוא כלו חמן אבל ביבש בין הדיתר עמוד בפ"ע אין התיתר נאסר עבור האיסור וא"כ לבער כלו אינו מחייב דהיתר חמי יותר בפ"ע ואינו חייב לבער רק החמן ומתנה אם ניכר האיסור ובכך אפשר לבררו אבל אם א"א ניכר מהו ובק"ל או אינו ניכר הוא בחמן שנפללה עליו לבררו بكل או איזו ניכר הוא רק אהה"פ מפולת דאיו זוקק לבער ואינו חייב רק אהה"פ לכרכו חזק מדמי איסור שבו וזה אם ידו דיש כאן איסור אבל בגין ידו מותר לכרכו כך ביחד כמ"ש ברמ"א סי' תל"ו בעשרה ביתו אוצר עי"ש ולכך אין בענין מהו חשש איסור הכל :

סי' ר"מ. שאלה ישראל שלת אריך ע"י נכרי למסרו לישראל אחר ק"פ והנכרי שינה ומטרו לאדון אחר כי אמר אלו יקנחו הוא והאריך עמד אצל האדון כלimoto הפסח והישראל לא ידע מוה : תשובה. נרא האדריך מותר מכמה טעםים לא מביעים אם ירצה האדון לשיט לו עבورو ודאי מותר כיוון דלקתו הנכרי תחלה וכבר הוא בביתו מותרין הדמים ע"י סימן תמי"ג בסופו ובענין זהה ודאי יש לסמו על זה אף אם אם לא ירצה האדון ליקנתו מותר ליקח ממנו ולמכרו לאחרים מכמה טעםים חרוא דזה הוא אונס גמור וכיון דכבר ביטול ורעת הח"י בתשובה בס' מנ"י בתורת שלבים דבאננס גמור מותר אהה"פ ועוד נראה דכאן כיון שהנכרי שינה בשליחותו א"כ הוא בגזען והרי דעת כמה פוסקים דבפקיד אצל הנכרי וקיים אחריות הנכרי מותר לאחאה"פ ונחי דהרא"ש חולק הינו מטעם שכותם כיון דהשאיל בינו וממנו של מפקיד ביתו של מפקיד קרינה ל"י וזה כשהפקיד אצל מעדתו ונחיה ל"י ביבו שיאי' שלו להנחי שם החמן אבל שלו מעדתו דהוי בגזען לא שיק ה"ט א"כ הוא שלו ואינו ברשותו ולכך לכ"ע אינו עובר בבי"י ואף דאן שמרה לנכרי הינו בתורת שמור אבל כאן הוא בגזען וחיבק אף הנכרי והוא באחריותו גם לעניין אונסין לכ"ע אינו עובר בבי"י והרי אף בגזען ישראל דעת הנור"ב דאיו אסור רק בגזען אבל לכ"ע ישראל מותר בהנאה נהי דיש להזוק עליו

אינו מכון ליקנות כל' והו ערמה בעלמא רק דאן אמרינן דעת' בעל החמן מכח אישור חמץ גמור ומקנה לו והו דעת אחרת מקנה ואף דבקצה"ח סי' רמ"ג הביא בשם הרשותים דבנכרי למ"ד לא מקנה חבנו בח' דהינו דוקא במתנה אבל במכירה מהני אף בנכרי דהוי כיש לו שותפות בני' דהרי רוצה לזכות בדים של המכירה וא"כ בין דלא מהני כאן רק מכח דעת המוכר לכ"ע לא כהני אם לא ידע מה מכר ולכך ודאי לא הו מכירה ומ"ש רומ' בדבר המעביר הו רק דרבנן הנה ז' א' דכאן היי"ש עבידי לטעמי' והתעם גרבש בדבר דהוי לטעמי' ונרגש לטעמי' אינו בט' מן המורה ולכך אין לו יותר רק ליקנות ויישנוק אחר ולבטלו ברוב כתשובת פ"ז ואף דכאן הו אינו פינו וגם הוא לטעמי' מ"מ הו זוז' גם י"ה' נרגש טעם ההיתר היי"ש וגם כיוון דבר הוי היי"ש בתערובות קודם מותר לתוסף עליו עד ס' בוגנד הייש' שבו כדין איסור דרבנן אם נתערב כבר מותר להוסיף עליו והו יתר מתרם דברי הפני רשותו י' יודה קגנת שב' א' ימני דקנה ז' ב' :

6. סי' רל"ה. נשאלתי מהגביר נתן קאליר היה כיש לא אקציען מהפابرיך ולאדאוקי והפابرיך מוכרת חמץ הו נחמן גם הוא לכתוב שטר מכירה על החמן הו והשבתי שדורן האנשים שיש להם אקציען בהקדיט-אנטאלטוכן בכל הבאנקען יש להם רק חלק לרווח או להפסד ואין להם שום זכות להגינן ולחוות דעתם בענין תחלהות מסחר במכירה וכן' היוצאות הדורשים למסחר או להפابرיך לן לא חל התהוו על ר"נ למכור :

סי' רל"ט. שאלה באחד שהי' לו כמה ק' עוני זבזן הזה יש בענис כמה תערובות מענים מבושל כדיוע להסתוריהם והוא לא ידע ולא מכר את העnis הנ"ז הנה אין בונה בית מיתושן כל' לא מביעים אם הוא ספק אם הוא בו תערובות כל' רק אף אם ידוע דהוי בו תערובות מן המבושל הרי עיין בח' סי' תמי"ב סק"א שהכרייך דבר שאין בו בעין רק טעם אין עבורין עליו בבי' ומותר לשחותו ומכו"ש אם עבר ושהוא שמוטר ובפרט דהוי ע"י תערובות ורעת כמה חמץ שעעה"פ בטל ברוב ובחשיבה ליאבורי הוכחתני אכן אם נתערב ק"פ נכי אח"כ בטל ברוב ובפרט ביבש ביבש בטל ברוב

א דעות
ב טלית
ג הוקה
ה דעת
ו ספק זה
ז אין
אך אם
גס קרי
מוך עז
ד לאבד
ד לא
ל זוכות
ד דמיון
ל להיות
ירובין
ש פ pier
ד לדוף
ר השתתו
י' יודה
קגנת
ים שני
ש בע"א
ד קנה
ז' ב' :

ט הגנת
ע' אם
שאר
ו ה הוא
יברים
ז' לא
זרק
כירה
ושמע
ודאי
יעין
ע"י
מ"ש
הו
בין
הוא
זוכה
נכוי

(22)

רְדָשָׁאַלְלָה

ספר זברוז

עיש

הרבי ר' שאול ווינגורט זצ"ל

בעריכת

הగאון הרבי ר' י. ג. זונינברג והווב פנחס ביברפלד

אוצר החקכה

חוצא לאור קלידי אלמנת חמנוח תל אביב תש"ג

שאלות

(אריך)

76

בֵּית גְּמַשִּׁית שָׂכָר (בִּיעֲרָפָאֶכְּרִיךְ) שִׁיכְתְּ לְחֻזְוֹת
 (אַקְטִינְגְּנְטְּעוּלְשָׁאָפְּט) [חַבּוּרָתְ מְנוּיָה -- הַמְּלָבְּהִיד] וְרוֹן
 הַאֲקְטִינָן [הַמְּנוּיָה] בִּידֵי יִשְׂרָאֵלִים; אֵיךְ הַמְּנָהָלִים
 (דִּירְעַקְטָאָרָעָן) הַס וְכָרִים; וְעוֹשִׁים שָׂכָר נֶם בְּפֶסֶחֶת,
 אֵם לְאַסּוֹר לִיְשָׂרָאֵלִים הַרְיוֹת מְטוּעָם שָׂכָר חַמֵּץ בְּפֶסֶחֶת
 וְחַמֵּץ שָׂעֶבֶר עַלְיוֹן הַפֶּסֶחֶת; וְאֵיךְ הַדִּין אֵם חַצִּי אוֹ חַטְוֹת
 הַאֲקְטִינָן בִּידֵי יִשְׂרָאֵלִים?

תשובה

שתי בעיות עומדות במרכזה השאלה זו:

76 א. מה היא טيبة ומהוחה של חברה כזו ואם יכולם להראות את בעלי המניות
 כבעליים ממש וכשותופים בעסק או לא ואיך זוקקים אני למשגיח מיחד של אישיות
 משפטית כמו במשפט החדש ואם משוג זה היה מועיל להתריר בנ"ד בצורוף העובדה
שהמנתלים הם רק עכרים.
 ב. שכר חמץ בפסח הוא חולפי איסורי הנקה, ואיך עליינו לבאר דין חולפי איסורי
 הנקה בכלל וחולפי חמץ בפסח בפרט בצורוף התנאים המירודים של שאלחנו המבוירים בא'.

ובמה דסימנה אפתח ברישא בס"ד.

אליה הט המקורות בש"ט בדין חולפי איסורי הנקה:

א. חוטפה פטחים פ"ב, הובא בגמרא חולין ד' ע"א: חמוץ של עוברי עברה אחר
 הפסח מותר מיד מפני שהוא מחליפין (בחוטפה איתא עוד "את השואר" ובודאי
 החוטפה חולין ד' ע"ב ד"ה מותר, לא ראו את החוטפה הזאת מפני שפטושים
 בשם ר' ר' בבצק אירידי ע"ש). מזות יוצא דחלפי איסורי הנקה מותר; ובפרש"ז
 שט איתא דלהם עצמן (דיהינו להמחליף עצמן) אסור דאל"כ מצינו דמים לחמצ
 בפסח ולשור הנטקל. ולהלן נבאר עוד את העניין הזה. עוד איתא שם בירוש"ז ולידין
 מיהא שרי דין לר' איסור הנקה חופס דמיון חז' מע"ז הקדש ושביעית. וכדי לבאר
 את זהاعتיק את המקור השני.

*) ראה במאמר "בתורתו יהגה".

ת"ג ס"ד) א"כ ברור שלכל הדרות מותר לו לקבל השכר. ומה שאסר המחבר לחייב את המעות לתחילה בסימן ת"ג הוא, כמו שהסבירו כל האחוריים, באופן שהנכון הביא לו בעצם המעות. ובפרט בנו"ר דהוי באמצעות כבר חליפתי-חליפין כי כאמור רק בסוף השנה אחרי שכבר נושא ונתנו בדים מקבלים הבעלים את הרוח וכבר ביארנו שאף לדעת חרואה' החליפתי-חליפין מותרין עכ"פ. וכן היה הסכם האחוריים להתרח בחליפתי-חליפין.

היווצה מדברינו שאין לאסור אף לתחילה לבניין המניות היהודים לקבל את השכר (חריבידנרות), ולע"ד אפילו אם כל המניות היו נמצאות בידי יהודאים, היה מותר אף ברוב או פחות מוהו יזה הכל, גם אם נניח שבלי' חמניות נחברים כשותפים במובן הפשוט של המלה. ובאמת בוגר אל השכר איןני רואה שום הבדל בין רוב או מיעוט בידי עכרים. כי תדין בטל ברוב בנסיבות חמץ אהיה' גוגע לשאלת אם השכר מותר אהיה' אבל בנזון השכר אין שום ג"מ בזה. — והענין אם השותפות היא בכלל איזה סנייה להתרח לע"ד איןנו תלוי בשאלת אם יש ברירה בדרכן או לא (השאלה הזאת ביאר באופן מكيف ובירור השאגות-אריה בדיני חמץ ומצה ומשיער שם להבה דגם חלק הישראלי מותר). דכל זה שיר רק לדין חמץ אבל בנזון עובדת השותפות מועילה רק באופן שנזכר בסימן ת"ג ס"ג: "ישראל ונכרי שיש להם תנור בשותפות אומר לנכרי קודם הפטה פול אמרה של פסח ואני אטול אה"ל", וכתב הב"ח בס"ט וזה דמי שאין לו עם מי להחנות הי' כדיעבד ומותר, וא"כ גם בג"ד הרי הוא יכולו אין לו עם מי להחנות דעתך איןנו יודע ומלייר את בעלי המניות האחרים. אבל באמת חמ"א חולק אה"ח וגם עצם הדין דמתנה קודם פסח אינו מוסכם מכל הפסוקים. עיין בסימן ת"ג באחוריים.

הנה בלעדי זה נחבר ריש לתרח לקבל את השכר בדיעד זא. אחר הפטח, ברם עדין השאלה עומדת לפנינו איך יעשו בעלי המניות האלה לתחילה כשباءים לשאול קודם פטח. ודין זה תלוי לכואrhoה בדין אונס בבעור, שהרי כאן א"א להם לבניים מטעמים הנ"ל לבער או אPsiלו למכור את חמץ עצמו, מפני שאין להם רשות לישא וליתן בשכה, אבל הרי אפשר להם למכור את המניות (אקטיען) בו באופן שמכרים את חמץ ואו בפסח לא יהיה חמץ ברשותם ולהם אין עוד עליהם שום בעלות ותרי עליהם לעשות כל הת��ולות כדי שלא ישאר חמץ ברשותם, ומה נ"מ לנו באיזה אופן ישיגו את המטרה הזאת.

← 7 והנה מהרי"א הלוי בתשובה ח"ב ס"י קכ"ד מביא שני טעמים לתרח שתית השכר חזות אחר הפטח, ושניהם נובעים ממוקור אחד וכך אין להם רשות לבער את חמץ וא"כ לא שיר למקנס דא"ר ר"ש לא קניס אלא כשבער אב"י וב"י אבל במקומות לא גורר, וזה מיקרי אונס מפני שאין בידיהם למכור או לבער את חמץ, וא"ת ימכרו את המניות חרוץ הכא מפני שאין להם שום רשות לאכלו או

למכרו או לבערו הוי כחמצ' של עכו"ם שקיבל עליו ישראל אחריות ומותר אהיה לדעתי החק יעקב סימן חמ"ס ס"ק ד'. ואף דכלום חולקים עליו, הכא ידו מפני שאין לחם שם רשות אף ליכנס ולהשתמש במקומות השיכונים להחכלה והוא מקבל אחריות על חמצ'ו של עכו"ם בבית עכו"ם ועיין מג"א סימן ת"ט ס"ק א', והוא טעם אחד להתריר.

וחטעת הב' הוא דגرسינן בפסחים דף י' ע"ב: איבעיא ככר בפי נחש עריך חבר להוציא או לא? בגותיה אטרחוּוּ רבנן במוניה לא אטרחוּוּוּ או דילמא לא שנאי? תיקו. ופירשו החוספות דזוקא הכא בעי הש"ס מפני שהוא ספק חמץ דשמא יאלני נחש או יוציאנו אבל בודאי חמץ ודאי אטרחוּוּ רבנן גם במוניה זהא אמרינו לעיל לגבי נוטלין שכר על הבדיקה דעתך ליה לאינש לሚעד מצוה במוניה עכ"ל.

אולם המהרש"ל שם נחן תירוץ אחר באמרו שאין לדמות כלל לדעל דנוטלים שכר דהמת יכול להתקיים בגוטו אלא שאינו רוצה להטריח בכח"ג מחייב לקיטן חמוצה ע"ז מוננו אבל בככר בפי נחש שאיננו יכול לקיטן בגוטו איבעיא ליה אי אטרחוּוּ במוניה עכ"ל. ואע"ג דבזיא דלא איפשطا היא מ"מ אהה"ס חמץ. שעבר' עליו הפטח הוא מדרבנן וטפיקה דרבנן לכולא' דבכח"ג דא"א לקיטן המוצה בגוטו אמרינו זבמנוט לא אטרחוּוּ רבנן, זכען זה חלקו הרמ"ס והטור בסימן. חל'ח בין ביטלו או לא ביטלו דבביטלו הוי בעיא שלא איפשطا טפיקה דרבנן. וא"כ בנ"ד כיון دائ' אפשר לו לבעל המניה לבער גוף החמצ' כמ"ש לעילתו אינו מחייב כלל למכור את המניות משום דכל' שאינו יכול לקיטן מזות ביעור בגוטותו אמרינו במוניה לא אטרחוּוּ רבנן לסבירה הרש"ל, עכ"ח דבריו מהרי"א הלוי ז"ל. וככידון במקומו מונח כי כל דבריו מראיהם ועד סופם אינם מוכנים לי כלל וכלל:

א). חטעם הראשון: מלבד זה שעצם הדין אם באונס לא קנית ריש', מובא בנו"ב או"ח סימן כ' לענין גול חמץ, אינו מוסכם כלל מן הפוסקים ואדרבא פה אחר חולקים עליו (גם רע"א בתשובה סימן כ"ג) דפירושו בש"ס ב"ק (ס"ו) א"א לחולמה, והחילוק שmbiya מהרי"א לחיק בין גול לדחאה היא סברא בלי טעם שכח דבנגול אמרינו אין לי להשתכר מחמת האונס משא"כ הכא, אדרבא הכא משחכרים ומרוחים ע"י האונס זהה שמקבלים א"כ את הרוח וייתר מאשר בנגול י"ל כאן דaicא רוח ע"י האונס; אבל מלבד כל זה הנה מה שכח דחאה הוי חמץ כהנת כסונדקיות? דמי הם איסוא בעל החמצ' אם לא בעלי המניות, אותו הדירקטורייט שהם באמת רק פקידין ושלייחי החכלה פתאות ייעשו לבעלי החמצ' ובעלי המניות יהיו לנפקדים שקבלו אחריות כלפי לייא? אדרבא איפכא מסתברא, הדירקטורייט הם שליחי החברה ונחשבים לנפקדים, ובעלי החברה שהם בעלי המניות הם גם בעלי החמצ' ומה שאין להם רשות ליגע בחמצ' היא מפני שכד' הטכינו בינויהם

כעלן המניות שלא יהיה לחם שום מגע ימsha בגוף העסק ייחלקו רק אם חרות אבל אם באמת בישיבת המתקיימת בכלל שנה יסכו לבקש את העסק ולהזכיר ולדרוש אם מנהל כראוי הרשות בידם ואין מי שיוכל לעכב על יציהם. וכמו שא"א לומר שגוף החמצ איןו של בעלי המניותvr א"א לומר שהשלותים והבטים והחצרות שהחמצ מונח שם אינו שלהם, ועודרבה במדה ובאהו שבעל המניה הוא שוחט במניות הוא גם שוחט לכל אלה הנכטים שיש ושאיון להם אחריות השיעיכים להחברה, ומما שאיון לו רשות ליכנס הוא -- אם זה בכלל נכון -- רק כשהבא לבני אבל יחד עם שאר בעלי המניות יש ויש להם רשות ליכנס. -- איברא דיש איות חבדל בין שותפות דעתמא ושותפות דהכא -- ולהלן אבאר עוד את העניין הזה בע"ה -- עכ"ס א"א לימר בפשיטות כסברת מההרי"א דהו מקבל אחריות על חמוץ של עכו"ם בבתיו של עכו"ם כי זה לכואדה היפך המציאות בג"ל, ועכ"ס מקודם היה לו לאבאר את עצם וטיב החבריה זואת.

ב). הטעם השני: הנהראשית כל העניין הוא רק לטי מההרש"ל אבל לדבריו החיספות מחולקים רק בין ספק חמוץ לרائي חמוץ ובג"ד הווי לרائي חמוץ; שניית השאלה אם עליהם למכוור את המניות היה לפניו ספח וא"א לומר דמשום דאחר ספח יהיה רק מדרבנן א"כ עכשו כבר תקופה האיבועיא שלא איפשطا ספיקא דרבנן, אלא אדרבא משום דlatent פסח עליהם היה מוטל למכוור את המניות ולא מכוור, שב אחה"ם שיר שפיר קנס חכמים ואין כאן ספיקא דרבנן כי הספק היה בעיקר לפניו ספח. ושלישית -- ועיקר -- לא וכייח להבין איך אפשר לדמות בכלל את מכירת המניות לכדר בפי נחש או אסילו לנוטלים שכר על הבדיקה,חא "במוניות אטרחו" פירושו כשאינו יכול או אינו רוצה לבער את החמצחיא בעצמו ולא החמצ עצמו יש שאלה אם מוטל עליו החוב להשדר שיבוער החמצ ע"י הוצאה ממונו מצד דהינו לשבוד אדם אחד או חבר או שניים וזה להכא, חאanca הרוי הוא בעצמו ובגופו יכול למכוור את המניות ועיי המכירה חזאת מילא יתיה החמצ מבוער מרשותי ומאייה טעם נקרא לו "במוניה" ולא "בגופיה", חרי המכירה עצמה אינה עולה לו בשום כתף ומה לי אם מוכור את החמצ גוטו או אם מוכר את התעדות המשארת את בעלויות על החמצ הזה, וגם אין לומר דההרי"א פירש "במוניה" כמשמעותו לו אח"ל הפסד ממון מוח דראשית במכירת המניות או צרך שוגיע לי הפסד דהשער הוא תמיד קבוע ושנית הרוי אצל כל מכירת חמוץ יכול להגיע לו הפסד ועיי לא נאמר עוד דזה נקרא "במוניה", אלא ודאי חסירויות הוא שפיעולת הביעור או ההשבחה נעשית ע"י מונו וזה אינוacha דחא פועלתי המכירה נעשית גם כאן על ידו עצמו, ונראה שההרי"א ערcccc שני מושגים דהינו אמצעות האדם שמשלם לו כסף بعد הביעור (זה נקרא באמת "מונו") יאמצעות החמצ שעל ידו מילא נמכר החמצ, אין ספק וזה האתרון לא נקרא

ממוניו אלא גופה. – חנה כי כן אינו רואה מטעמים האלה שוט חיתר שלא למוכר את חמניות קודם סח.

לוול. כן אבאו ואנשה לבאר את הבעיה החשנית שהעמדתיה בראש שאלתני והוא לנמה את טיבה ומחותה של חברה כזו, אולי בדרך זו נבו לידי יותר גמור אף לתחילת, הנה אין ספק שצדק מהיריא חוליו זיל' כשהראה שלא תרי השותפות חזאת כהרי שותפות אחרת, וכל החלטוקים החיצוניים הנראים לעיו אין צורך להזכיר כי רבים הם, ונראה בעיליל שהבעלות של בעלי המניות היא מוגבלת לא בלבד באfon שהוחרם המתריא לחוב, דהיינו שאין לו רשות וכו. וכוכניל אלא אף לשיליה כי למשלCSI למי שהוא הבעיה נגד החברה ילחברת אין לשלם, או אין לו להתווע רשות לתבע את בעלי המניות לדין ולכל היותר יוכל. לקחת את נכסיו החברה ומילא המניות תפסנה בערך את שווים אבל בשום אופן אין לו רשות לנגוע בנכסי הפטרים של בעלי המניות. – וכל החלטוקים הללו אפשר לבادر וככל בקיצור אם נגיד כהה: הבעלות → של בעלי המניות אינה אינדיידואלית כלומר מקורתם עם הבעל כשם שמצוינו את המושג "ממונייה" בב"ק שפירשו הוא אחראי בכל מובן بعد ממוניו ונכסי איגון ערביין ליה, בעוד שהכא כל בעלותו מוגבלת בחלוקת שיש לו במניות כאילו הוא קיבל את חלק הזה מאחר יכול' אחריותו חוליה רק בחלוקת שקבל וביתר אחראי הוא אותו אחר שנתן לו את החלק ואותו לאחר איינו במציאות כלל אלא והוא כלל (געוזאטהייט) הנכדים השיליכים להחברה וכאיilo הנכדים חלה היו אישיות בסני עצמה וזה הנקראה במשפט המודרני אישיות משפטית (וירטיטישע טערזאן) וכות היא באמת העדרה המשפטית של ה"אקטיעונגועולשלאסט" במשפט המודרני. – אכן השאלה עומדת לפניו אם מושג כוח היה ידוע לחו"ל, וראיתי בתשובה שכות חברה רב ר' מצניר שליטיא שהביא את "דרבי משה" של הרה"ג רמ"א עמייאל (שמעתמא ח' פרק י', י"א, שמעתמא ח' פרק י"ד) שחלוקת בין צבול ושותפות ו מביא גם את הרשב"א חובה בב"י טוחים סימן ל"ז סעיף י"ד וסימן קמ"ט. ולדאボני אין לי כתה הסתדרים האלה ואין לאל ידי לדון עליהם. הראית האחת שמביא הרב מצניר בשם הגרם"א עמייאל היא מנדדים ימחרץ כוח קושיא עצומה על הרמ"ט. שפסק מצד אחד בחזר שאין לו דין חלוקה כראבוי דיש ברירת מאידך גיסא ספק לכחים מתניחין (מ"ז ע"ב) רשותם אטורים בדרכם של אלבאו דהינו בית המרחץ ובית חנסת ותדרין פירש שם דתמשנה חוות היא שלא אלבאו דחילכה שפטקינן כראבוי ותמה על הרמ"ט שמווי שטרא לבוי תרי, ותייחס הרה"ג רמ"א עמייאל לצרכי חלק בין שותפות בחזר אף כשאין בו דין חלוקה אבל בעצם הוא דבר חמתקול ושם שירט המשוג ברירת. משא"כ נצבור שאין שירט כל ברירה מפני שהוא בעצם דבר שאינו מתחלק כלל, עכ"ה, חנה סביריו

28

מאד נכונה אבל מה יעשה והוא סותרת גمرا מפורשת בנדרים: דשם (מ"ז ע"ב) גרשין: מחלוקת (ראבבי וחכמים) שיש בה כדי חלוקה אבל אין בה כדי חלוקה דיה מותר, אבל רב יוסף הדר ביהכ"ג דכמי שאין בו כדי חלוקה דמי ותנן שניהם אסורים בדבר של אוחח העיר ע"ב. הרי דהש"ס אינו מחלוקת כלל בין חצר שאין בה דין חלוקה לבוהכ"ג דאל"ב לא היה מקשה מיידי; ואין לומר דהוא רק דיזוי בעלמא דהא מפני הקשייה הזאת נודה שם גירושת המימרא דקאמר אלא אי איתמר הכל כי איתמר ע"ש.

ברם אם המושג הזה נמצא בש"ס או לא בכלל אופן זוקקים אותו בע"כ לחלק → בסכרא זאת; הגיעו בעצמך אם יש לו למשהו חלק בגיןם של הבנק ומஸלхи והבנק תמיד עושה עסקים ומרוחת ע"י חמץ ובפרט במדינות חקלאיות אטוי משום הכלי נאסור עליו חרוץ? וייתר על זה הרי לכל אורח במדינה יש חלק בנכסיים השיכיים לשולטן והמעות של ניר (פאפיערגעלדי) הן בעצם תעודה על זה החלק ייאכל מה יעשה אם הממשלה נושא. וזאת ברגן ותבואה גם בספק? איתמהה. אלא וזה דיין לדמות את החלק הזה כלל לשותפות והוא הדין בחברה דידן. וא"כ שוב נוכל לחזור לסברא הרשות של המהרי"א ושל דחכא הי' כאילו בעלי המניות קבלו רק אחריות ועיקר החמצז הוא של אותה האישיות המשפטית שעכ"פ אין שם ישראל. נקרא עלייה. וונט שבאו"ח סימן ת"מ פסקו דcashיקבל עליו ישראל אחריות קנית ר' שמואן, הכא שאני דיש שני טעמים להיתר:

א) דהא החזרות והbatisים שייכים ג"כ להחברה (איישיות משפטית) והו איטוא ב' מקבל אחריות על חמצו של אחר בבעתו של الآخر. דאף לאלה החולקים, אר"ת ביחור לו קרן זוית היינו כשהישראל יחד לו קרן זוית בבעתו אבל בית העכו"ם לכ"ע שרין, עיין מג"א סימן ת"מ סק"א.

ב) דהא כאן מסרו אח"כ את החמצז למנהליהם שהם ג"כ נכרים ולפעמי תשובה הגאנונים הובאה ברא"ש בפ"ק דפסחים וברמבי"ן ור"ן שם גם חמצו של ישראל שהופקד אצל עכו"ם אינו עובר עליו ומביאים שם ראייה מן המכילה. ואף שהר"ן בפ"ק דפסחים כתוב דאפשר למתירים עכ"פ חייב לעבר מדרבנן ולא גרע מאילו ביטלו דג"כ שרין מדאוריתא ואפי"ה חייב לעברו, וא"כ לכואורה אסור בהנאה גם כשבבר עליו הפסח כמו שפסק הר"ן לעניין ביטלו בפ"ק דפסחים על המשנה חמץ של עכו"ם, וכן פסקו הטעאות בסימן חמ"ח סעיף ה' שלא כדעת בעל העיטור שחלוקת בין אפשרות להנאה, ולא דמי לחמצז נוקשה שעבר עליו הפסח דמותר בהנאה לכ"ע דהחתם עיקר החמצז הוא רק מדרבנן משא"כ הכא ועיין. מג"א סימן חמ"ז ס"ק מ"ז. אכן נלע"ד דבנ"ד אף כשנאמר כהר"ן דאפשר להגאנונים חייב עכ"פ לבערו מדרבנן, אפי"ה יהיה מותר. להנאה כל הטעם שחמצז עכ"פ שכטלו צריך לבערו הוא לפירוש ראשון בחוספות בפ"ק דפסחים מפני שלא בדילוי מיניה וכן

לא שייך כלל וכלל הגוironה דילמאathy למכיל מוניה כי הרי אין לבעל המניות הטעם שוט מגע ומושא עט בית-החויטה עצמו. ולא גרע מכבר בבור שפק הרמבי"ט והש"ע בסימן תל"ח ס"ב דאין ציריך לבערו. ואם כי הנובי בארייח סימן י"ט מפרש דמיiri בבור שאין לו שם שום שימוש הרי גם כאן אין לו בו שום שימוש. וגם הטעם שטנו אסרו את החמצ הזה אחר פסח דהינו מפני חשש הערמה שעירדים ויאמר שביטלו או שהפקידו לא שייך כאן כי ידוע לכל שהעסק הוא במקו. וא"כ לדעת הגאנונים (אך לפיווש הרין בדביבה) יש לנו בנ"ד סניף חשוב להתר. והגט שבשו"ע או"ח סימן ת"מ ס"ד פסק כהרビינו יונה הרא"ז והרמבי"ס (פ"ד מהל' חמץ ומצה) והטור שחולקים את שותה הגאנונים ופסקו שהמפקיד עובר עליו ומן הרמ"א בסימן ת"מ ס"א משמע דהיה בחמצ של עכירות שקיבל עליו ישראל אחריות ותור והפקידם אצל עקרים עובר עליו, אבל הסכמת האחרונים (מנ"א, מקור חיים ואחרים) אינה כן זהה הרא"ש נתן טעם דמה"ט בהפקיד אצל גויஆג שהגוי מקבל אחריות חייב לעבר דם"מ עיקר החמצ הוא של ישראל אבל הכל אדרבא עיקר החמצ שיר להגוי הראשון ומש"ה מותה. וא"ג שכתחבו דהינו דוקא בשקיבל עליו הגוי השני אחריות דגניבת ואבידה ובנ"ד עפ"יר אין על המנהלים אלא אחריות פשיעה, הנה זה דוקא לפי פירוש האמתי בגאנונים אריה דיני חמץ סימן פ"ג—פ"ה שטויות גמורה בידיהם וכי הפירוש האמתי בגאנונים הוא שלא תלוי כלל בקבלת אחריות מצד הנפקד אלא בהוצאה מרשותו של המפקיד ואו גם בלי קבלת אחריות של הנפקד שוכ אין המפקיד עובר עליו מן התרה וכן העלה האש"א שם הלהה למעשה, וא"כ בנ"ד שלפי שביארנו הហט ווחצורת הון של החברה ולא של ישראל המפקיד לפ"ז יהיה מותר לגמרי, אף לכתילה. ובכלל זאת אם אין בזה קשייט מיוחדים טוב היה לכתילה למכור את המניות לפני הפסח יחד עם מכירת שאר החמצ. ובדייעבד אף אם לא מכור השבר והרחת מוחר בלי שוט פקוף כלל וכנייל.

נגמר בס"ד יומן ב' דהנוכה תרצ"ט לפ"ג

Weiss, Isaac Jacob

30

בעזהשיות

סְפִרּוֹת

מִזְבֵּחַ וְהַשׁוֹׁגָה מִזְבֵּחַ וְיִצְחָק

חֲלֵק שְׁלִישִׁי

ברורי הלוות העומדות על הפרק ונחוצות למעשה

בארכעה חלקי השלחן ערוך

ונתנו גם ביאורים וחידושים בכמה עניינים וסוגיות הש"ס ופוסקים

מאთ

רביינו הגדול מרא דארעא קדישא רשבבה"ג

כ"ק מראן יצחק יעקב וויס זצלה"ה ז"ע

רב ואב"ד לכל מקהילות האשכנזים עיה"ק ירושלים טובב"א

נדפס לראשונה בשנת תשכ"ב לפ"ק ע"ז מראן המחבר ז"ע

ועתה פנים חדשות באו לכאן במהדורות פאר זו

אשר סודרה מחדש באותיות מאירות עינים

עם תיקון כל הטיעיות ושגיאות הדפוס שהלו ב מהדורות הקודמות

יז'צא לאור ע"ז בן המחבר

הרה"ח רבינו ישכר דוב וויס שליט"א

שנת תש"ע לפ"ק

פאיה"ק ירושלים טובב"א

ממחלמי (הנתק-גולטעס), שהן נגעין לכך זכות
בגעה נאבקיס כל המדיניות, והוא סדין גמניות
מןין טוקולין (ה-טערק) מניות ה', שהן נגעין
זכות טוקעל בענייני הסנהדרה, שהן טפיא י"ל בסמס
כמו טורי מלאה, על מנת שיקם חלק מסכימות לפני
החות, וכן להפקה, ושם לדון לך מזוז קבלה מהמלחמות
בוגע לתוכה, אך י"ל לסי נמקבל מהמלחמות על חמו
כל עכו"ס צפית עכו"ס, ושם נארף ג"כ נדי סיום
לען (נסוף ח"ה חות י"ל) הונע צד"ה כללות
מו"מ וגמיע טומא קי"ד סק"ו), דיביכ דהינו
מייצ' לטפס צעד החמן, ורק טהיר יהוד השמן לו יטיג
הונע, וככלוי יהוד החמן, הרי החמן יגרום לו לאתיג
טהומי מושׂען צעד החמן לו מסקני כעד החמן, דמי
לטירות דינכל רך גרמי ונלה גורם למשמן ממזע
ע"י"כ, וכן י"ל צד"ה, לפחות נמי' לטפס צעד המלחמות
מפניו טס יפקה, רק יפקד מונו, י"ל לד"ה קבלה
הפרויום.

יב) והויצו מל ס"ל, דהין טס רהי' למולר
צעלות מוגבלות ל"ס צעלות, וולדראת

יט' קבאות ליפוי, וטוג' חור שאב' לאני, יט' להס
לגעיל מניות דין צעלות וסמה כתומות דעלמה, וכעת
הקבוע זה עוד מקומות נחלות מדיני ט"ק
ופוסקים, דין צעלות נגעין מוגבלות, ומدين דין צעלות,
גופי טריה תרכ' טס נציהו לרהי' לד"ה דין צעלות, דודלי'
מקס מוכם להרינה דים להס דין ייחיד וימיד
פשיטה דין עדיפות להצעות כל יחיד וימיד
שסתנד נאבקי טז'ו, נאבקי טז'ו, יומל מסצעלות
טיט' נגעיל מניות נאבקי השברה, וטס לטיליה, נסואג
טיט' סהין נמי' טרנטיס החרשים געד מזוז טז'ו,
נסוף ע"ז שהן להס קוס חלק בהרומה נאבקים כל
טז'ו, ועוד מילוקים רזים, טבקעלות מוגבלות יותל
לייחדים נאבקי טז'ו, מצעעל מניות נאבקי השברה,
ומ"מ מני' דים להס דין צעלות לעין חמן נפקם
וכיב"ג, לנטירות לחם בירוטם (פ"ק לפקם
ס"ה), רבי ירמי צעי במי נקיות ובמי מדשאות, מהו
טיט' נאבק נדיאקה, מוס קרכיה לי, שכן מאנישן להס
צעלות ומים טז'ים, וטס פטינט לי (ופי' פקרן
סעדת וכפה'ם זריךן, מוס קרכיה לי, שכן מאנישן להס
חמן טום) וכו' עכ"ל, ונפקק כן צ"ע (קי'
מל'ג ק"י), ועכ' בטעם מזוז דקו טז'ו מה

לכני, דהנ' מה גולדי יט להס מקנרטינו, דהן
געינה מה טענאה לתייה מפקטיה עפ"י סדין
טיליה, ולומר דטס טבקעליס יט להס עודatum
בעלים בגוף טענק לה מעליה ולג' מורייך, וט גולדוי'
לע"מ עפ"י סדין טסקל; מצל עדין יט החלק בין צעלות
גמוריה ובין צעלות מוגבלות, כה צעלות למיוב, ולומר
הטלוי טיכו צענלי סמניות חמ"ס טעוקקים
בשענק, יט להס טענק לעם צעלים בל' טגלה, דלו'
ה' צעלות מוגבלות צעלומן לטיליה, טפיא יט להס דין
צעלהם כל הנגע לדיניה דהקרלה, הצל טיכו דהין
המשמע מנטלי בשענק, ומוגבלות צעלומן גס למיוב,
להו הין להס דין צעלים, — הצל גס למי' היל' צ"י
מקלה לשליל לטיפון הין רהי' ג"כ, דצ'ה נילו' נילו'
הממלכה דטס הין צעלות כל' למיוב, ולג' רק מוגבלות,
הילו' בחברת מניות נטהלו' עוד טרבה ענייניס השיליס
לצעלהם, טיט' להס עכ' מזוז דעת מוגבלות וכמ"ט
היל' היל' צעלומן, צעליס נכוויס כנ"ל, וט' כ' י"ל דלו'
עדיף ממש לדוחה (בנדריס דג מ"ס ע"ט), לכל
ממנה טהיר טקליטה הינה מקודמת לינה ממנה,
וכתבו הרה' ט' ובר' לישען לד"ק מממנה ע"מ
להחיה, לשפט כל כמה דלו' טמייה, כי ממנה גמוריה
כל מה טיריה, הצל סנה היל' צידס להקנות טס
היל' צ"ק, וכמו כן סנה נחומה מה טבקעלות
נטהלה ציד צעל סמניות, ה' צעלומן מוגבלות, מ"מ
זה קמלה נמקלה מיד טמנתיס ה' טענק, ופטיטו'
היל' ציד להקנות טס היל' דהון, רק טס כי לטובת
בעלי סמניות, וממי' לה טהה עדין מרטומט לגמרי,
ונגעיל מהן ד"ז מל' צפלגמל צוין טטו'ז' וטהג' ה'
(צ'ו'ת קי' (רמ"ח) [רמ"ז] טו'ז' טק"ס מג' ה'
ק'י'ה), וווע' היל'ו' נטס קט'ז' צט'ז' ט' ט' ט' ט' ט'
הפקר גמול הינו מועל להפקיע היל'ו' טכימת התרמו
ומהן פסק עי'ס'ה, — ועוד י"ל דהו' צען גטו' צ'יה
ומטימה צ'יה (גיטין דג ע"מ ע"ט), דהרי צידס כל
צעלי סמניות ה' צולס מקלימים נטס טענק, הין
מידס מיל', ומ' ט' י"ל עד דדומ'ה למא' דה'ים
ט"ק נכמה מקומות, דהו'יל וט' צע' הימצ'ל עלה
ממוני' טום.

אבל כל זה חמורת מניות שכתה מס' ניטיס
פלטיניס, נשי' זכויות לכל מה' נמי' השבואה,
מטה' צניעות כל הממלכה, וכן צאנטי' כטף כל נק'

ה'ג, נאוכים דטהני גזoor מזומפיס, מהן דהיהם
גנדריס דף מא"ז ע"ב מ"ח ע"ה), קריini עליין חלים
במולדת טסוט, קליini עליין וחת עליין צניאס טקסוליס,
צניאס מומטריס צדער צל עולי צבל, וקסוליס צדער צל
הוימה שעיל, וחויזטו צדער צל עולי צבל, כגון קל הום
וועזרות וטאול צנעלמאן פלינק, וחויזטו צדער צל הוים
וטהערל, כגון קרמאנז וטמלען זכית פננקט וטהערל
וטאפריס, וכחצ'ן קל"ן דקמאנז למל' כל' הלייעור צן
יעקב, צדערל ליעיל, זכית פננקט צמאל שטן צו דיין
חלוקה דמי, הלאך ליון דטפקטיקם הלאכטם כל' הלייעור
צן יעקב למל' נטמאן, ויק לממוש על הרכמן'ס טפמק
כרהעכ'י, ופמק נמי נטמאן עי"ק, ווועה כטב צס מהלך
צן גזoor לטומפיס, דטומפום צמאל מה שטן צו דיין
חלוקה, הצעל צנעס קוּן דכט סטמפלען, צס ציין
ברילה, מסטמ"כ גזoor טהיינו מגויף מהלקיס, נ"א כלע
ציליכא עטמ"ז.

(ז) ובה"ג עוד צימר נימול, לרמי נסס טגנון
טהדרי מוס"ל יומק כהוין ו'ל, (טונט)
כם' ירוטם פליטה ס"י ל'ז), שמקל לנניין נזול, מה
האומ, חס רק כפילה טפליטים, טיטיליס הדריס סס
ההממו נדבר מה, ונמכפלנו כל ימי וימיל הדרגה
פעמים, נמנם לניהם נטנו כלל, רק צה כפילה
קייח בכלל חמה, לו לדמה ע"י שטמפהום ימיה,
צלהם נטנה גס עטס האגדה, ומומס רטס נט סויין
חומרם טימלים כהן טפליטים כלל וככל, ומוקומו
donegal עד טהנים צעטס טימידיס טסיינ טפליטים,
וכפי רמי לאכיזו (משקליט פ"ג [מ"ל]),
לקוויל כראיב"ז, לכל כהן טהינו טוקל מוטה, ולט
מייסין על וכל מונחת כהן כליל מקובל, ושהן עומר
וממי קלים נחלין, דמה"ט רטס צן נוכרי לפוטרין
מלטוקל, וטטעם לדמי מייסין, טוח כטו דהמג
צירופלמי (סס [טלאס ג']) דיט קלוק צין מונחת ימיה
למנחת נזול, מונחת ימיה קלינס כליל, וחין מונחת נזול
קלינס כלל, וטטעם, לנטזוויל חס טימילים
ארהובים, רק כמה עטמים הדריס לגמור, ע"כ נט
מסוג עליון העשוה לכל מונחת כהן כליל עצמן".

ח) וחרדי יולג מדצרייקס פג"ל, ליט מילוק צין מומג שומפין למומג גוטו, כען שיט מילוק צין מומג צומפין למומג מילומן מנוות עפ"י סוקי ומומג צומפין למומג מילומן מנוות עפ"י סוקי, ומ"כ יש נקודות חממי במלمامה מאסליין נלבבי רבבנידיגנא.

בממן מלין מיל, דניהם שכונתם דיינו כמו מכל קצומפלין
לכוינה, כמנזר כל צמ"ע (ה"ע ס"י ל' [בב"ט פק"ט])
ונקנות מהוון (ס"י ר' סק"ה), וב"מ דיבר לפ"ה וממד
מהוון כוון בצלות ומוטל עלייתם הייטו כל יראה,
להן נ"כ חמיה מחייבים צדקה, וממשלי ה"ז יכול לנכנו
מחייבים להיזג צדקה ממעש צליחות, ונימול
קמתקממל בסמס ג"כ חמלי ה"ז יכול. ט

ג) אמונם י"ל לדין ר' חי, דרכי נל"ה פקסה בגמון
שם הסכת"ס ויל"ז (בגנטומי נק' מולם"ת
קס' קי' תל"ג), נפי מפק"ב סמסטייט"ו (כמוד"ל
קדי' קלו"ט), דצומופיס חמוץ וליכן שיעור חיים לכל
המהלך, לסוגלים דבמ"ס ניכר כל יראה מהן הייסוכו,
ולפ"ז מף דסתינווקום מכיניקס חמן, קרי ליכן שיעור
חיים לכל מהלך, וגם לסתימת משל"ס צ"ב שבקותם סמותן
(קי' ר' ק), אין מגר פצומפני קונה כלל נצומפות,
ובפלט גני מיקולח למליין דלן ניחח לי דליךני, וזו
מקיק דע"כ ז"ל לד"מ י"ש נדזוק, דצמן ימוך חמן
ויזום להכלו עי"ס, וממיילו לפ"ז ניכר ר' חי' לנ"ג.
יד) אבן י"ש להזיה עוד מקומות בגמו' (במניגלה דף
כ"ז ע"ג) ה"נ"ל, למצוול לש"ץ מיקור
ליזית גת צמלוח נזיכר"ג, וכן מנואר צט"ע ופומקיס
להקמר נאות צלינית נזורך קאל הנ"ל, וע"כ טחוקול
שטול פמנளיטים, הוה מקום העגולות שיט נל' חמבר
הנ'צור, והמש צלימת הייסקו קענדוי, ולסתימת רצ"י
דמתיל ריבית ט"ז סליט, ז"ל טסמנלאיס טמה ג"ס
מחדרי הקזוז, וכלהי מיל נזרני ט"מ (פס קומ"ק
ק"ס) עי"ס, הרי מנואר דיט למבדרי סג'ז דין
געולם, וחבלת מניות לם גרייע מוש כה"ל.

טו) זהנה ידעתי די"ל לדם נמי עיקל סגדגמה,
לקיום היטזום צפוי ונורמה, מל'י נצעולם
מוגבנת נטלה, כיינו דנקיקת הפלטים חים עלידי
צפיבן הטעיות החדרה וכונכל צדורי לח' גנ'ל, —
הף שמן רמי' זהה כנ'ל, מ"מ יט' נצע"ל לומך כן, —
וח'יך יי'ן לדככל מוקס דממיינו דנטקצו חנני סג'ז'ז
צעלים, מיידי צולפן טנס נקיקת הפלטים חמלחים
צפיבן הטעיות בז'ז'ז, ולממיינו כס'ג'ג כנ'ל, חכ'ל כל
ו'ן סדוקק בכ' גדו'ל לומך כן, דכל ו'ס'י לפס
לפלך ולט' למתחס, חל'ם ע"כ דהין למלך צוה.

76(טז) וְדָאַתָּה אֵן לְכָה, שׁוֹג יְהִי לְכוֹלִים מִלְוָמָה קָוִיגִיל
גּוֹפֶל, סְבָצִינִיל סְקָפֶל יְהִי אֲמָלָה כָּס נְסָס

וכמה נקמי גזoor, שמיין רשות נטום לדס לאצטמתם
בלמי רשות סמגנסיס, ומ"מ מיתת צפומקיס לנוין
ריבית וככ"ז, ליש להס דין געלות לנטoor וככ"ל.

ב) ובעיקר לריהם סגנון סכ"ל, דנטoor יס' להס דין
חויקות נפני עונמה, ממנהמת גזoor,
ושמאמעות מזה, דהבדה מכל ישיל סס געלות הך
לקולו, י"ל דהמס הטעש מסוס ביטול ברכות, עי' ר"כ
(עלין דף ד' ע"ה ד"ה טלו) סכט דיזל זמל וועז
ע"י"ט.

כ) היוצא מכל זה, דיחידיס גאנקי גאנקו יס' להס →
עוד דין געלות, ממילוי מכ"ט י"ל כן
gas גאנקי חכלת מנויות גאנלי מנויות, — מהננס הוו
קליכן למודיע לפ"מ ק"כ גזoor, דגעירות כל ממתקלט
הமדיינה, וגס גאנויות קאמטה ליינט זוה, דכיוון שטין לו
טוט דיעשה הך דעתו מגובלת נטא, י"ל דל"ה להס דין
געלות ליטאיליס, ה"כ פיעו זרכיס חלקן גאנקי
גאנו, ומלהקנו וויל פילטו מטהמע להין פילוק
גאנו, ונענעה מהו, י"ל מטום דינקי גזoor ומינו לדזר מזוא,
ונענעה מהו, י"ל געלות נמיה טיטאל לו דין געלות עד
גמייל, ועי' מס"כ בטוויז' (מו"ס סומ"י ט"ב סק"ג)
לענין ממילין ע"י"ט, וגס מלהקיו סס הפקר להוניה,
דלהי ממילין גאנקי גזoor דסויין חייקות נפהצת ע"י"ט,
חצץ זודתי הין לך געלות מגובלת יומל מוה וזודתי נט
עדפי געלות דילסו, מלגעני מנויות גאנקי התחלה,
וכ"ט כנ"ל.

כב) ובכל זה ה' הוועיל קאנס כ"ת, נמס ס"ז
טען מיטעס דיניג דמלוכות דין טיכל לד
עכו"ס גהמצע, דגס הדיניג דמלוכות סנמאנו דין
הייקות משפטית נפלדה לחכלה מנויות, לה כוונו
לגמרה זהה צמלו מזון קמלה, טהרי נמעסס לה נטלו
מןנס / מטס / הזיות כל געלות שמוגבלת עכ"פ
ככ"ל, ורק לעין טאנקיס פטלייס כל געלים, לה
יסיו חמליס נעד המניות, וכן סל"ו יסיו סמגראט
צעחון צלו החרלי נעד הספקט טగרט לה ניכוט
ההדרה, ועוד לעין מזיס וכיוון זוה, עטחו הט
ההדרה להיקות משפטית צפוי עונמה, ושיינו שאנטלו
רק הצעחות, חצץ לה שפקיעו מה הצעחות גמרי מטא
כנ"ל, וט"כ טפער י"ל דסוי מזוני לענין חמוץ צפקט
וכיוון זוה. ↴

כל מומת השיעיל, קרי כיוון שגעיטה גאנקי גזoor, נטמא
הגעין לעזס האל, וטוב הין לו סיוכות עס סייח, והין
יש לו כה למוקור על מפירו ממן דנטoor, קרי כי
כהוקר דצ'ר שטינו טלו; — מהנטס לרימי צפאל יロעת
פליטה סס זקיי ל"ז, דרכס זהמם לטעמם כן צפיט
פרמג"ס, כדי ליעט' דצ'ר (צפי) סטטס נדריס סס),
וכי י"ל מה שגאמו למוקור, קוו מזוס שטס רשות נכל
יחס ננטמאט צו, ה"כ נטאל להס דשות מנטס נכל
דצ'ר כל מומת השיעיל, וע"כ דיעו צחותפות ממתק, שטס
כח כל חד למוקור חלקו על חניינו עי"ט, — הכל
קפס למולן כן, דהרי בכמה מקומות מובל, גאנקי
נכימות וגמי מדרסטום הפליאו כל כפליס, גרא夷
צחותפות לדייסו מצחות דעלמה, עי' (מולין דף קל"ז
ע"ה) לענין מעקה, דהו"ג לדמג לממיה לגאנך דין
הין צחותפות לה, כמג לממיה לי פול שטוף מנטו
(וחפיו צחותפות), הילג גאנך למיה לי מעוני גמי
נכימות וגמי מדרסטום, ומדקמי קממו מנטש הפליאו
זאכ"ג כל כפליס, ומה אפ"י ר"כ טהין מלך למחל
משס צו שטף גאניע עזר קיס פון וכו', ג"ע, דהנא
זין זאכ"ג כל-כליכן לעין זאכ"ג כל כפליס, ופי' ר"כ
לכליסים צמאקניזס סס ממוקנות הרכז, וויל טזוי
כל הצעה להטפלל, והין לה צעליס מיזומלים, ודכפליס
מקיק הס"ק להך גאנפלייס הין מנטה נונגעים, וטומק'
ישנס סס פקסו, דמ"ס מנטואה דממיינט כיהם
צחותפים, ומי' גמי זי דטאנקי הכה לדון נטאל מלקס
מעולם עי"ט, וע"ז הער נטאו קרי צטמים (סס),
דגס בחולין לענין מעקה, מדקמי קממו מנטש
הפליאו זאכ"ג כל כפליס הנ"ל, וע"כ מטס לדון
נטאנלו הצעלים לדנרי מו"ז, וע"ט פ"י ר"כ ס"ל.

יט) ואם כן הך דמאל חד יט עזוטה צזאכ"ג, דיט
כל ימץ זכות סטטס, הכל מזל סאנני
קפס לומד דגעלי מנויות, כל ביני האנורה צפאל
נכאנין, ויט לו טעל טל מעותין, י"כ גרע מזה,
וכמ"ס זטאו הר"ג סס, וט"כ יס' יט זאכ"ג סס
צעחות על סיחדים, טהרי להס כה למוקור על חרסה,
זודתי י"ל כן גס גאנלי מנויות, — ועוד דמאל טעמה
לומר דינקלה געלות, מזוס זכות סטטסות כל חד
וחחק, קי הפקטר לומד כל גאנקי גאנקו, דהרי יט כמה

כל ילהה, מטעט דהיקול כל ילהה הו כטעט מטה
הטוטול (נטולות דף (ל"ג) [כ"ג ע"ה], ווגט טוטעט
דטומונט ה' גטן, וכמ"ס גדוול טהילויס צוה, וכ"ז
געגע ליהלי פקם עכל עליו פפקם. [ל]

כו) אבל קודס פפט, הין ענה מהמת רק שימיכו
סיטרלן הסמוניות קודס פקם נאכל, כמו
טמוכליים אחל חמץ, ווּף טהיר כ"ה, דמיון
טהבעלום ב' פמוניות גליה ריקוס על סס טקונה
חוּמס, ווּב האומפות קמש ווגט נאנה נפם וצטטט,
וּף רוכ בעלי מניום מפה נפה נפה נפה, ה' ייינו
געאות הצערת על סס קונה נכי רטט כל פפט,
וּפערת הין למירה כו סוס מוקף מוקף, זנפרט
למתקנת הקוחל ומיטיג (נסל"ט ח"ג סי' ע') טהילה
גמוצומי קודמת נא"ת, טיכו טה"ה ליקם לטומ
מהצומפין, צגנו"י דוקה על דינע דמלוכות, מ"מ
נראה דיט נוה כדי סמייכא לפקון על גדוול
הטולויס, טכבר דו בכיוויה צוה, ע"ז שפקפק טגון
בעל צרכן טעם ז"ל, צטטי מカリט טמן צלן
קטעטפעל /זול/, וסאמ"ס ז"ל (הו"ט סי' ק"ג)
כמב, דהצטט כבל גס צדיישס, ה'ל טרליים נטט
ממ טמאל צטוטעל על זה, ה'ג נגן קד"ח ז"ל (חטן
טגון דורך טעם ז"ל) [צווית ד"ה הו"ט מ"ב סי'
ז"ז] כמג לייטג, דמף דהצטט ה'ו מועל עפ"י דינע
דמלוכות, מ"מ ה'ו הולין לעניין הייסר חמן צמל
דייטו ב'ן לאחמייר ב'ן לאקל, ווּמראין דקמכו דעם
סקונה על דיניעו, וכן הצעית הצל"ח צקס מס' טער
דיעה [סי' ס'], דכל טמעיל סקינין צדמינו, כי וו
משני לעניין הייסר חמן, ווּף ה'ס ה'ו מועל צדיישס
עוי"ט, ווּף טה'ן לאכל מוקטס כל ספומקיס, מ"מ
געניון טגען טה"ה בעניין חמר יט לאטמו ע"ז, — ויזטול
לפי מה שכתוב כמ"ה, מניאנו, טה'ה מנגג נכוון מה'ה,
טה'ו מטלס מדמי מカリט קמץ, נטכטל להבנית כל
חמן על סס וטומת הגカリ טקינו, כדי טה"י נו
ממה נטטס זמקלה ב'ן לאזון קמץ, וכ"ט כוון צוה
לדעת בג"ק סלאט ז"ל (קוף הלוות פקם), דטומת
טעם כו' וכיב'ו, טג'ין לארכ קטן נעד נאכל, ווּס
כמה טהילויס לדפיו' נכוון ג"כ, דמף ה'ס סקינין
ל"ס עפ"י דינע דמלוכות, מ"מ מועל מוד ערוצות
ב'ן טערט קטן, ווּף סס מיעלי דהערט קטן סו'ה
יטרלן, — וטגעס נוּסְגִּיס לכתוב במוֹעֵן הצעט מילא,

๔(ב) **הבנה** ליאינה, דגענות מוגבלת כי נעלמת נפי
למה"ק, וע"כ זקס מניום טים עכ"פ
גענות מוגבלת נצעלי סמיום, יט ה'ס דין נעלמות,
ויהו מניום טהין ה'ס דעם נעלם ה' מיני'
ולח' מוקטמו, ווּף ה' למוחט דעתם עכ"פ ציטיב
הטתקי'ת צין מכי סמג'ס מזען לוּמן, וכמו נעלמות
כל סמג'לה, צוז י"ל דל"ס מפיו נעלמות מוגבלת,
ומאכז רק כהלוּה נקצת למלוּת כ"ל. [ל]

כד) **וחולחה** מוס לדינע זקס מניום,
ה' נענין מהן זפקט:

הגה נס מנהלי שעמך ה'ס נס מקוס לדון,
לטף ה'ס נטעת קין סמיום כב' טו' תקמולה
זקסומליים נען, י"ל טג'ים קמעות וצתי'ת צעל
טממי, יט די כדי טה"י סקינין חל עפ"י מורה לחיים
נקה' ע"ז סס נעלומו, ה'ל נעל המוחס סקינו
המנסליים ה'מלי זה, נהלו' ה' ה' ה' נצעלי סמיום
לעומת לך מטעט צלי'ות, יט לדון לדון וככל זה,
מעטש לדין צלי'ות לעכו"ס, וכמו צדעו כה"ג לעניין
ה'יסול לר'ינט, ה'ל נעל מומת יט גס צוז כס' עקו"ס
ופזולי, דנודע טינט רט"ז קק"ט טע"ז וו' ובכמ"ק),
ג'ומומלה, ע"י (יו"ז סי' קק"ט טע"ז וו' ובכמ"ק),
ו'ס ה'ט סג'ים וס'ס'ים ה'מה מומס טז'י צעט
קנ'יט סמיום צו'ו נס' נא"ל, צוז י"ל דקנו בעלי
סמיום, נטמ'ו זט'ו ה'מ"ז נעל מטעש דה'י כקנ'יט
מטעש קין ח'ל, ווגט יט לדון מטעש דה'י כקנ'יט
ה'ח'יות על חמן ב'ן נאcli זג'מו ב'ן יטראל, כוון לדון
ט'ין סקימל מטוס לשו' ה'יס'ום מזפטי'ת נא"ל, וועז
לכמס פוקיס צפועל צ'כל יט צלי'ות לעכו"ס, ע"י
נ'מ'ום (מו"מ סי' קפ"ח) וממ'ה פוליס (ס' טולמין
סי' י"ה), וועז יט פוקיס צנ'ית ל' זומ'פ'ום נג'ו'/
יט' צלי'ות לעכו"ס, ווגט יט לדון מטוס לדין
דמלוכות, ע"י זקפל מספט ט'ו' (מו"מ סס).

๕(ב) **אמנ'ט** טיכו דיט ב'ן נצעלי סמיום נכלים, יט
לدون צוה, כמו יטראל ועכו"ס צ'יכ' ה'ס
חמן צטומפו, ווּפ"מ לעניין חמן צערל עליו פפקט,
ד'לדו' ה'מ"ז וטא'ג'מ ה'לי' סוג'ו צערלי מזוג'ה
(הו"ט סי' ממ"ח), נטכל מטעש דיט נאלה נדרנן,
ודוקה צמ'לן ה'טומפין למ'ל פפקט, וכטזולר כ"ז
במ'ז'י מסל"ס טיק (מו"מ סי' לכ'ז וו"ז סי'
קנ'ח), — ה'ל מ'ף טה"י רוכ' עכו"ס, נ'ס ציטול לעניין

Heilicher Magazin

מועדים וזמנים

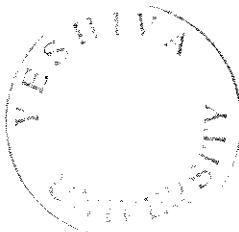
השלם

כולל

חידושים, ביאורים, הערות וליקוטים בענייני חג הפסח
ושיעוריים על מסכתא פסחים

חלק שלישי

שיעורים על מסכתא פסחים,
וענייני ליל סדר, מצה, וחמצ

מאת

משה טרנבוּר
גין ונילך לרביינו הגר"א זצ"ל
ר"מ דהכובל בראש העיר

הווצהña שנייה

פעיה"ק ירושלים חובב"א
שומ תשב"ט לפ"ק

וּמַנִּים

חג הפסח סימן רשות

מוועדים

קם

תרום' מנוונו טעם כגוון מרק וכדומה ולא צריך תירוש וצברה במפורש מיניה ובית זכ"ע ובמק"א ביאורתי). עכ"פ לדרבינו מעיקר הדין גם בחוץ לארץ מפריש ממצות אפילו פרוסה שאין צריך שלימה אפלו על שלימות ואינוatak למפריע שלא צריך לחול כה"ג למפרע כלע"ז.

אמנם עיקר דבריו צ"ג דבראה שעיקר כוונת המתהריין ורמ"א שבhalb הילכה מיוחדת שצורך לחם דוקא להפרשת, וכן הפרשה מתנית על עיסקה או לחם דוקא, וע"ב כאן שנאפית בפשטרא ההפresa מועל רק מזון ברירתן, אבל בעלמא מועל מעכשו ואינו אסור למפרע, (ואלו האילכה בחלה דוקא שצורך עיסקה או לחם, אבל בעל מפריש

סימן רשות

תיקונים והידורים בסדר מכירת חמץ

בסדר מכירת חמץ ראוי לנוטף במנינו כמה תיקונים. ואנו נוטף
כמה גוררות מהיר לבת המיעין בלבד אבל ההברעה מסורה לבבלי הוראה
לבד במו שביארנו כמה פעמים!

עם מנויות לא נפקע בעלות לוגמרי מבעלן מנויות שאין עלייהו עצמוני אסור ביראת, שא"כ כל אחד יעשה עם אשתו או ב"ב חברה בערבון מוגבל ביחסו ועסוקו, וכן אם דמעכשיין אוים שלך רק של החברה ועכ"ש שרי להחוויק ביחסו במקרה דשיך לחברה שניינו גוף פרטיו כלל, וכן פטור מכוונה וסתבת ושאר דין התורה, רק לאורה גם בחברה בע"מ בין תורה עכ"ב הגדר שותפות בתנאים מסוימים, והיינו שאין עלייתו שיעבורו הגוך מפני שהתחנו לתדיא שאין עלייתו שעבורו הגוך, שלא נשתחטו אלא כפי שעורו שהכינויים לבד, רק יש פוסקים שמחולקים בין מנויות עם זכות הצבעת לאילו שאין לו זכות הצבעת, והדבר המזהה להקל בכר שוחה רק תנאים בשותפות שמקובלים שאין להם זכות להחערב כל בניהול העסק, וכיון שבכךם לעבר והיינו להוציא החמצן מבועלותם על ידי מכירה לנכרי בחוייבין לעשות כן, ובכך וזה העירו האחרוניות לעניין רבית דמאי שאפשר לתקן בחברה בהירות עסקא צריך לתקן כן גם בבאנק שהוא חברה בע"מ).

(א) נראה שמצוות היום לתקן שטר מכירת חמץ ולבלול לתדיא בתוכה שמוכר גם כן כל מנויות ערך ("רטס") לנכרי, ולא מיבא אם יש לו "רטס" בינו שרכ או בשכר או בטהנתה קמה וכדומה, וכן גואה דשוחך שקנה מנויות בתוכונת אמריקה, מוטאל פנד"ז אוanganlit, "יגנט טרטט" שודרכם להשתקיע עבור המוסר להם בספטם על שם המרטס בהרבה חברות בטעות בכוונה להבטיח לבבלי המניות בהן רוחים, ודרכ' כל משקיעים נמי בשכר ויין שurf וטהנות קמה וכדומה, וא"כ המשקיעים כולם עוברים חיז'י באסרו ביראת, שהבעליים בטרנס הבבלי מנויות בהן אין להם בעלים אחר, ובכל הכל חברה יש מושגנים עם חמן ובבבלי המפעל והיינו בעלי המניות עוברים חיז'י בכל יראת, והדבר מזכיר טובא שהרבה מאד קוגנים מנויות ולכאורה ראוי לחוש שאם לא

מכרו המניות במכירת חמץ עברו חיז'י בכל יראת.
והאמת שהאחרונים כבר דנו בגדר הברtha מנויות לפי דין תורה, אבל נראה דבთואר „חברה בע"מ“

הצסק, דבבאיין מפרש שאינו אלא כשר פולח ומקבל אחוזות מהרווחים לפי מה שהתחנו אבל אין שירף ממש ועכ"ז אין עוביין כל ביראת והוא ראיינו מנג' חברה שאם יש לאחד חלק בignumות ואנוק משליחת, או בעקבות כל אורח במדינה יש חלק בignumות השיכרים לשולטן שאינו גוף ורק שירף להבלל, ואם ינמא שאם המכשולת ווסתת בירין ותבואה היא שותף ועוביין כל יראת ועכ"ז יש מושג ועוביון וסחמי הוה דציבור וסדרן אין עוביון, ולא דמי למשנה בignumות (נור) במודר הראה שאסורי לבונן לבית הבונת דסם כל ייחוד מטהמטש בירין הבונת במעעל. אבל בignumות ששייטים לאסורי ואין לחזור שום קשר בניהול העסק ורק מקהל ותוחנו הוות ואסורי וטפוחן בגדר מלחה ואין עוביין כל יראת, וכן פיסק הילכה למפעלה לזריאן חלק אם יש לו גותט פטעל בניהול העסק חיז'י לבער ואם לא טסוח וביראי תמיון פא, הגע בעצמך האם בשותפות נשתחטו ואחד התנה לחייבו שתיא שותף כי מעתה אבל מים מתקבל לשותף

 (ב) בunning מצוות "רטס" הדבר נוגע מאד בcit של ישראל היום לפצעת רורתינו לא ביארו לנו איך להתחמם לשלאורה מזמן מזמן לא מיזין תמושג חברה בערבון מוגבל שיזקע בו בטלות היחסין וא"כ מי שקיים "רטס" עכ"ז הוא בעלים בתנאים מסוימים, שאין נסמי הפלחים נשועדים כלל להעתק, וא"כ הוא עוביין כל יראת נסמי הפלחים חמוץ שמקור נמי בignumות, ולהלן וכל אחר חיז'י לסתם כשםרר חמוץ שמקור נמי בignumות, וכואמר שום בצדקה לא תיקן חיז'י והאי חישיא, וא"כ חלק נודל מabit ישראל היה שקונים בשוק מנויות עלולים לעזיר ר"ל בפחים אסורי כל יראת.

וראיינו עכשוו בשוויות שמנחת יצוק (מהבאות רבי יוחנן ור' יוסי שליט"א טבנשטיין) שון בשאלת זאת (חיז'י סימן א) אם בignumות עוביון כל יראת, ובא לדמי פסקנו שיש חלק בין מנויות שיש בעליהם על יומם וסמות בניהול העסק והיינו שיבול להשתקע ולהגדיל בישיבת הבקתיקת ממי שנע, ומנות שאין לו שם וסמות בניהול

קמא ווּמְנִים

חג הפסח טימן רسط

מויעדים

לחבירו כלל ובתוכו רק חתימותם בלבד ואין רמו בגניר גופה על מה קרי חתימתו, וככה"ג לא כארה נראת שאינו מועל בשטר הרשאה שאנו מוכח מהחומר על מה חותם, ובעצם יכולם ליקח החתימות אחר כך לאיזה עניין שרוצים, ולדעת המקור"ח חתימת השילז דהיאנו הרב מהני רק בצייר שטר הרשות כדין, וא"כ כמשמעותו של הרשות להגוי עם החתימות בלבד, ומגן דמיועל, והלא אינו שטר הרשות כלכה שאיגר מוכח על מה קאי החתימות, ואף אם הרב צירף בשעת מכירה עדי מסירה ואינו ציריך מוכח מתוכו, נראה דהיאנו לעניין שני יוסף בן שמיעון הדרם בעיד אחת דאיינו מוכח מהשטר, ומ"מ כיון שעדי מסירה מכירין למי הכוונהaggi, אבל כאן עדי מסירה גופה לא רואו החתימות מי ועל מה חתמו והתחייבו

והדבר פשוט שי אפשר לסמן כלל על השטר מכירה שמכור כל חמוץ, שכן אין יכול למוכר החומר בלבד לחדר לאחר מכן זכויותיו במניות, והוא עזלו למוכר החומר ניר חלק לחותם שמו והוא חותם וסיג, ומזכיר שהחותם בעמוד ניר חלק שאינו דבק וככלע"ד (עיין היסט בותגיה").

(ב) הנהו בהרבה מקומות שהרב או בא כתו מופר לכל הבא אצלו למוכר החומר ניר חלק לחותם שמו והוא חותם וסיג, ומזכיר שהחותם בעמוד ניר חלק שאינו דבק

למושגים זיהו דוקא והישראל שקונה מניות אינו יכול לקיים אלא מה שהנקנו לו, ואיב"נ זכורות לאחר עבשוי לאמר משפטו האמור ומוסביהו, שבזה לבך מנאצ'ה בעותה'ת פחת בוכות להטמן בית ישראל שאין עובדים ח'ז'ז מאstor ביל דראן.

הנהו לאחר קיומה מתברר לנו שהתאר "חברה בע"ץ" יצירה חדש והיא בכאיות נכבות ונודדת לגמרי מאנים הרטימי שקט שט מניות, וכאלו הרושש שיק' לבך מט שבקונה "חברה", וזה כנול שבראנו ונזכר על ידי חוק ומשפט האמות לטובה ותועלת בסוכה, ושישי ליק' מט הניל נפא רכוש הוחבות, והעקרון הנהם במשפט מגנול פסוסם, שתקען דין שם יסוד בכל העולם היום בביואר נור א'תורה" לפי מישטי משפט האמות, והיינו הפקד דין במשפט אהרון מלומן לפניו עלה שנה, שמלת תקופה יוציאו עזרות בלומן עם בות מטה שטח שאלתנית באה, והחליט לעשיה מבית מסחרו חברה בע"ץ, והבניות נקנו על דיו עס אשתו ובנו שעש'ו חברה סלמון ושות' בע"ץ, הוא הערך הפקד דשות לי"ס אלף לירות, והחברה שהקימים לעצמו ובאי' קנו אותו מבנו גופה בעשרות אלף לירות במונחים, וערשת אליטים באניות חוכ' מבוטחים, וכן קדר לאחר קר נקל המשעל בקשיט' בעקבות משבר בעורום, וכיסים שעט' מיט' הבעל'ן חבות בוט' נבסט' לפוק' חברה, הגשים הופען כחסלומון בעצמו ודש' לעצמו ערשת אליטים כבודות קיומה של אניות חוכ' במונחים מהחברה, וגונדרר שלא נשאר כל הבעל'ן חבות אסלון פרופת אהם, וע"ס הילכו לבי' משפט בפונ' לאכאות מודקנת, שהחברה בעצם מלומן לעצמו ואיב' גדר' לפוצות הבעל'ן חבות של' ואינו יכול לך' לעצמו ובי' מה' שרים והבאים במחדר בית עסוק של' בפונ' לעצמו והחוב' לאו עכשו' אינ'ה מודקנת, ובאי' משפט הבינו רוח הבעל'ן חבות והגדיר אולם מלומן היל' לבית משפט העל'ון של' לרודם, והמ' הוו' סיסית לחברה בעצם אישיות נפרדת ולא שיק' לו באבן מסדר כלל, ומהכירה היל'ה הוא רק מנהל והחברה שפיר' חביב' לו באבן איש' תמורה המכירה, והוא לא רומה כל' קונו המניות דהיאנו הוא ובאי' שרו' המהיר האמיטי' נאסכמ' מרוג'ז'ם הטע' למחר' מופר, ובתו'ר את' פרט' המוכר לחברה יכול' לרוטש המהיר שרודה, וע'ם המכירה חלה, וזה תמורה ספקו שהוא גופה נקראה הבעל'ן, וע'ם חיבות למ' מלומן גופה לבד', ואין לבעל'ן חבות פאוון.

המחלפה או שנרכשה טורה בצד'ו על אי הניון יושר ודק נשאה עד חום בתייר' עיט' חמי', והוא פתחה מתח' גרב' לעסקים בחברות בע"ם, ובאי' משפט' עם יסוד תגיל' שלבלי' בגין אין בכיס' החברה מאיטה רק מניות' ותרכוש גופה שיק' לתמזה' יצירה' וחתמת

ו' ואם אין לו שום זכות כלל להתרדר בעניין העסק ורק קיבל רוחחו לה' האם נימא ופקעה בו' שותפותו, ומ' שדר'ה לנכס' ממשלה או ציבור' הלאו לא דמי כלל, דגמי' משלחה' טיבים באמת' לבבב' זוק' ואין להדר' שום זכות למוכר' זכויותיו חלק' מזכיר'ו שאין לו באיזן פרט' שום זכויות' דק' בתוך ציבור' האזחים, וכן' בראבן' ציבור' אינו יכול להסתלק שאין לו באיזן פרט' כלום במיש' אל' בחברת מניות אף שאין לו זכות האבעה' יש לו זכויות באפט' מרט' שיביל' למוכר' לאח'ו, ובן' בקשר' השחבות' פדר'ק' מתקבל' לפני מגוון' חלק' בנכס' חברה, ותלון' אם מגוון' "בבונ'ה" או לא, אבל לש' הפקד' שהשקי' בכל אופן' מתקבל' בפי' קיס' כבושא' בחורה מתון' ורכוש' חברה שיש לו מ' שותפות' לפני ערך מועותה' ואיב' הוא בע'ו'ם ולאומי' כל' לחדר' בנכס' ציבור' שחר' לו לא רק השפה' אלו' בעלות' שאין לו כחיד' מה למוכר' כלל, ואיב' מטבח' ובמניות' זכירות' בבל' וראן.

ובירור בסוף תגיל' מזא' מקנה לאלו עם מנות' זכות' האבעה' שז'יך' למוכר' לבונ'ה, רק הירוש' בעצמו' נציגות' המהיר' שבדרכ' לפני התקנות' רישום על שם הקונה ובלאה' חבי' לא היל' ובמצ' חק'ה' עיט' שיטת' המוסקים' ואולין' בתדר' דינ'ו בין' לחתחדר' ובון' להקל' ולען' אף' שבשטר' מכיר' ח'אן ח'ר' "השתעמ'ל'" והיינו' בס' לבן', ולפי' דינ'ה' לא ח' הנט'ה' בלה' אולין' בתדר' דן' חותה' זוק' והיכ' נמי' סג' בשטר' מכיר' כ'ר' זינ'ון' אבל' מפה' זים' לפני' דינ'נו' באחר' שהתחדר' והתאגדו' בתנאים' מסוימים' לשוב' חברה' ובכללים' שאין' זוכ' למוכר' ביל' הסכמת' או' רישום' וכדומה', גם' לפני' דינ'נו' בכתם' לעשות' כה' ולא ח'ה' שט' מיבור' ביל' רישום' הסכמת' גם' לפני' דן' תורת' כתקון' חברה', וא'כ' לאכאות' קשת' מה' מועל' הנט'ה' ולהלן' ביאו'ה.

וביתר הלאו לתלן' (בפסק' ז') ביאו'ה שאם הוא באמרוק' ותחזו' בסוג'ם שהסתע'ו' שנונה' בין' באירוע' או' בנסיבות' התיכון' הוו' אסוטרלא' וכדומה', או' אטילו' באירוע' או' מסקום' למוקם' השעון' אשנה', ולחומרא' אולין' נמי' אח' חמוץ' ע"ש' היט'ם, וסעה' רוב' זכויות' בבורסה' באמריקה' (ובן' בלונדון') יש' להם' נבסט' והשיקעות' אשור'ה' במORTH' חתבן' אי' באסוטרלא' וכדומה' וא'כ' במקום' שהבעלה' גובר' חמוץ' או'ל' כבד' הגע' שעת' האס'ר גאל' חמוץ' לאו ח' המכירה' ולל', וא'כ' ציריך' להקד'ים' המכירה' בערך' פח' למניות' זום' קדרם', פשיטה' של' נתנו' כן' הרום', וראי' לן' למשבוני' אנפשין' לאכוא' איה' כת' להקל' בכ'ו'ג'.

והנה לאכ' הורדרם' או' זרדים' להקד'ים' לפרש' מושן' חברה' ע"מ' לפי' חוק' האומות' שהגוי או' חברה' מתקנת' הלאו מתבונ'

Radowitz, Tsch. 1850
=

ספר זכר יצחק השלם

שאלות ותשובות חידושים וביאורים בש"ס

מאת

הגאון האמתי שר התורה רבן של ישראל
רביינו יצחק יעקב בהרש"ל רבינוביין זצ"ל
אב"ד ור"מ דפוניבו'

שני חלקים

נערך מעצם כתיב"ק וממקורות נוספים
על ידי

הרב אברהם אלקנה כהנא שפירא
הרב הראשי לישראל

החלק השני מסודר לדפוס עם מראי מקומות
על ידי
הרב שלמה זלמן שפירא

מפעל תורה חכמי ליטא
מכון ירושלים • תש"ז

דהדר ביה ר' אחא בר יעקב על כרחך הבריתא כר' שמעון ואם כן מוכחה דגמ' ביה שיך [לאסור עליו], ומה גם דשם בבריתא נזכר [להריא] ר' שמעון וליה אין שם מקום להתייר. [ואם כי בתוספתא לפנינו הגירסה חמץ של גוים אסור עד ד' שבתות ולא גרס ר'ש אלא רשב'א אבל כפי שהובאהתוספתא זו בירושלמי (פה דעתו ה"א) הנכון כמוש"כ].

ונשאר לנו [רק] להסתפק בייש' וכיוצא בו מה שיעשווים מדברים שאינם מחמיצים רק כדיועם המעמיד הוא מחמשת המינים אם יש בזה דין חמץ שעבר עלייו הפסח, וכבר נחלקו בזה האחרונים (עין מג"א תמא' ס"ק ט). אמן הדבר מבואר בתוספתא הנ"ל דאסרו של כותמים עד ד' שבאותם משום Dao כבר בטל יעוז' השיטב. וכן אמרו שם בעובי עבירה דמחליפין את השואר. אם כן מבואר הדבר דשאור בעישה אסור בחמץ שעבר עלייו הפסח. אמן מספק בעובדא שנשאל, הרי אין לנו יודעים אולי קנו אחר כך וככל ספק בחמץ שעבר עלייו הפסח מותר (עין תק יעקב ס' תמא'ט). אמן בשכבות הראשותות אחריו הפסח שאז אין ספק בדבר ויש חמץ שעבר עלייו הפסח, אף דספק הוא שמא קנו מחדש, מכל מקום באיקבע איסורא גם בדרבן אסור בחthicה בין החthicות [עין ש"ז כללי ספק ספקא ס"ק כ']. אמן אחרי עבורה זמן מה Dao יש להסתפק דשמא יש רוב מהחדשים Dao מותר הכל דבתערוכות לא גورو (פסחים ל, א). ואף דהזכיר בעצמו יודע ואצלו אין זה תערוכות, מכל מקום כיוון דלאחרים אינו נאמן לבור [עין בכורות ל, א] לגבי דין הווי תערוכות ומותר הכל.

לההפריקען שם על ידי אקציות [מניות] ויש ד'

לגוים חלק בהם הנה הווי חמץ על ידי תערוכות דחלק העכו"ם אינו נאסר. ולזאת אם הרוב הוא של נכרים בודאי מותר. וכך שיש לומר דעת בגין לא החתו תערוכות אלא דהither, אבל בשל עכו"ם לא שיך זה. דשם יש לומר שלא רצוי לקנסו (פסחים ל, א) בשביל ההither, אבל בעכו"ם דלא איכפת ליה לא שיך לומר שלא נאסר חלק של ישראל. ל

אמנם מדברי ובינו הנגאל ז"ל בפירושו לש"ס דפסחים שכתב שם (דף ל, א) [דרה] דאמר פוקו וובינו חמרא דבני חילא הינן] הוא דאמר לו רבא לבני מהוזא בעירו חמרא דבני חילא מבתייכו כתבו התוס' (דף כת' דעה הדר ביה ר' אחא) דלפי מה

הוא אנוס בזה, שאין הדין נותן לבعرو ביוט' (פסחים ג, א) ואין לאסור ממשום זה. ורק בשビル שעבר וקנה בזה יש לאמר דמותר. אמן מכל מקום מסתימת הדבר משמע דגם בזה אסור והינו כיוון דהדבר בא לרשותו על ידי איסור אסור דהוביה הויה באיסור. וככובדו הולך בדרך שכח בשם החת"ס [שו"ת חת"ס או"ח ס' קי"ט] דיסוד האיסור [הוא] דהדבר נעבד בה עבירה. אמן לא כן הדבר לדעת כי אם בשビル שהדבר בא לבעלים על ידי עבירה. ודוגמא כזו יש בתורה באיסור דעבורה זורה דחליפין איסור (קידושין נח, א) וההכלכה שם דזוקא [אם] החליפין ישראל אבל לא עכו"ם (ע"ז סדר, א). ואם כן מוכחה דאין האיסור בחליפין דהו כעכו"ם,adam כן מי נפקא מינה אלא על כרחך דיסוד האיסור בשビル שהוביה באח על ידי איסור הנהה שאסור בעבודה זורה (רמב"ם הל' ע"ז פ"ז ה"ב) וזה שיך רק בישראל ולא בעכו"ם אמן רק בע"ז ולא בשאר איסורים. אמן מדרבן שרצו לקנות [בחמץ בפסח] עשו הדבר כמו שמצוינו באיסור תורה, דכל שבא על ידי איסור לבעלים נאסר גם לכללי עולם). וכן מצינו באיסור כלאים (פ"ה ה"ח וה"ט מה' כלאים) דהאיסור הוא בשビル העבירה שעבר, וכל שבעל הכרם עבר נאסר לכל, אבל בגיןו שלא לא נאסר כלל דבビル מעשי לא יוכל לאסור אחרים ...

סימן ח

על דבר שאלתו.

הנה הדבר פשוט דהמוץ שמלומר אסור לכל. ורב אחד מגודלי דורינו בספריו רצה להקל ממשום רעיקר הקנס [לאחר הפסח] הוא בשביבו וממליא אסור לכל העולם מה שאין כן במומר דלא שיך לאסורה. אמן מלבד דאין דבריו נראין כלל מכל מקום כדי שלא יתעקש המתעקש בזה [אכתוב להוכיח סתירת הדבר]. הנה מבואר בתוספתא דפסחים (פ"ב ה"א) דחמצן של כותמים אסור עד ד' שבתות. והרי שם על כרחך לרי' שמעון קיימין דלרי' גם בעובי עבירה אסור. ושם (ה"ז) מסיק דבעובי עבירה מותר ממשום שמחליפין, וככבר כתבו התוס' (דף כת' דעה הדר ביה ר' אחא) דלפי מה

הראשונים (עין שטמ"ק ב"ב נד, ב ד"ה ומלא ורשב"א גיטין י' דדיא דמלכותא לא אמרו אלא לגבי זה שرك בשטר יועל אבל במקום דגש שטר דידן אינו מועל לא עדיפה דידחו ואינו קניין. ואם כן ע"י האקציה שקנה גוף החמצן באמצעות אינו מעשה שלו ולא עבר כלל. אלא שמלל מקום הרוי והדומה למה שכח הרמב"ם ז"ל (פ"ד ה"ד מהר"מ)adam הוא אלם וחובע ממנו האחוריות עובר בבבל יראה, אם כן ורואין אנו בכל שיש לו צורך בחמצן עובר אם כן הכל לא גרע מה דמלל מקום על ידי האקzieus יכח מותר. ופירושו הוא הנכון יעוויש, ועל כל פנים יש לנו לสมוך בזה על הר"ח שככל דבריו קבלה (עין רא"ש ספ"ז דשכויות) ומילא גם אם אין יוציא לנו אם רוב האקzieus הם של עכו"ם כל שיש ספק בזה מותר. ואף דמובא אצל במקו"א, להסתפק בזה כיש שפק אם יש רוב, אם אומרים בזה שפק דרבנן להקל, דרוב דהוא שפק לנו אין רוב. ולזה אמרו דמחזה על מחזה אסור גם בדרבנן ביבמות פרק העREL (דף"ב). ואף דאי אפשר לצמצם ודילמא יש רוב ומכל מקום לא החתו מספק. וזהו באמת הפלפול בש"ס שם אם בדרבנן בעי רבוייה ולהלכה נשאר דילא בעי רבוייה [רמב"ם פ"ג הי"ד מתורמות ושוע"ע י"ד ס' קי"א ס"א]. מ"מ נראה דבזה DAMROO דלא גזור בתחרוכת (פסחים ל, א) הוא כמו שאין אישור כלל, והו כי ככל שפק אישור בדרבנן. והרי גם בכל האיסורים מוכrho דرك במין במין לא אמרו שפק זה, אבל במין בשאיינו מינו דהאיסור בעצמו בטל בזה שפיר הי שפק ברוב. דהרבמ"ם כתוב (כפי"ג מהא"ט הי"ב) לפרש הא דמובא (בשפת טו, ב) בהק' דשורפני את התורמה על שפק מי גגלי אדם שכגד מי גגלי בהמה היינו דזה מחזה על מחaze וזהו שפק שמא רוב הוא. והרי רואין אנו לכל שהוא מין בשאיינו מינו נקרא שפק. וכן מוכrho מהן דגנעים (פי"א מ"ב) צמר גמלים בצמר רחלים שטרפן זה בזה וכרי' מחזה למחזה מיטמאין, ובתוספה נגעים פ"ה ה"א מבואר דרי' שמעון סובר הויאל וספק נגעים להקל מחזה למחזה טהור הרוי דזה נקרא שפק. והארכתי בזה במק"א ואכח"מ. ואם כן בזה שאמרו דלא גזור בזה והוא היתר גמור אם כן היו שפק דרבנן כמו בעלמא.

סימן ט

ליידי הרב הגאון מ' משה חזקון נז' הגאנ"ד
קראנאווא.

עד החיתין המשמרין, הנה אין שפק בדבר דיש בזה לחוש לאיחולופי שיש חיטים טובים וגרועים. וכן אמרו במשנה (פרק ג' דדמאי מ"ד) דהמפקיד פירות אצל העכו"ם הרוי הן כפירותיו. ובשו"ע י"ד נס"י קי"ח ס"ק ב' נזכר רקadam מכיר הדבר והוא טוב כמו שיש להננה העכו"ם לא חישין, אמן כאן שלא שייך הכרה אפשר שהחלה פפס בגרועים. אמן מצד זה שהישראל ידע שלא היו לו להעכו"ם שום חובה אחרת אם יש לחוש לאיחולופי שהשיג מקום אחר, הנה מצינו להר"ש ז"ל בדמאי שם שמספר להאה אמרו בירושלמי (רמאי פ"ג ה"ד טו, א) על המשנה דהמפקיד פירותיו אצל הגוי דרי' שמעון סובר שהן דמאי, שלא אמר ר' שמעון אלא כדי קופתו. היינו שלא חששו אלא כ שיש להעכו"ם פירות. ואם הפקיד שתים ויש להעכו"ם אחת האחת וראי מתוקנת והשנייה רמאי. וכן פירש שם הרוא"ש בארכחה את דברי המשנה דמה דנהליך חכמים ור' שמעון. היינו דחכמים

7. ועוד נראה להקל בזה דmedian תורה אין לבני האקzieus כלום בחמצן בכמה קנו את החמצן, ורק מדינא דמלכותא הוא שליהם, וכבר נחלקו בזה

כל אם יש לו ממה לשלם או אין לו לשלם גנשו עליו חוב זה ונקרה רשות כאשרינו מקימים החוב, והוא שעבוד הגוף שיש על הלווה שזה העיקר ושבודו הנכensis בא מוה, ועינן בר"ז בתובות דף ב"ו ד"ו המוכר טח"ח מש"ב בשם ר'ת טעם על שהמוכן טח"ח לחבירו יכול למחול אע"פ שבידרנו הוא מדאוריתא לפי שני שבעודים יש לו למלה עז להו שבעוד גופו של הו שזה מחייב לפ्रוע והו עוק השעבוד וביותם של כל הגוף ושבודו על נכסינו אם הוא לא יפרע שבעוד נכסים שאינו אלא מדין ערבית הר' מפורט שמלה הוא דבר מהחייב את הגוף לפראום וממלו' נראת שוק בתם מלוה שיעשה חיוב תשלומין עז הלווה נאסודה בתורה מליקת ריבית אבל מלוה כו שאינו עשה שום חיוב על הגוף האדם לשלם שאין שיט לו מפנין הרבת אין על גופו שום חיוב לשלה וליכא עליון העשה ותשולםין ולא היה רשות כל שלם לא נאמר ע"ז אישור ריבית וכן הוא עני הבינק שבמדינתנו אמריקה שגוף הבעלים שי הבינק איננו מחויבין כלל לאו שניהו מעתותיהם בתבונין אף אם יודמן שלא יהיה בתבונך מעו שלם, שכן לבא אישור ריבית אף בשאונך הוא של ישראל, ואם גם בלאנדאן הוא כן לבא אישור ריבית על מה שהקאמפאניע אינשוריינס שלכם נותני ובית לאו שלקחו אינשוריינס אצלם עבר המעו נתנו לנו.

אבל טעם זה אוינו מועיל להתייר ללוות מהבאנו שחווא של ישראלים אם הלווה הוא איש פרטי שי עליון שבעוד הגוף והעשה דפריט בע"ח לשלה, ואם הוא הוא קאמפאניע אם הבאנק המלווה רוגזה דוקן שגבעלים דהקפאניע עצמן יתחייב מחתמת שעש הקאמפאניע לא כל כך בטענה, אבל לתלויות לקאמפאניע כדי ראי לעשות מלאכה ולהתפרקן مثل עצמו אז שמתנצל בזה פליגי והר' סובר גם וזה דוחה משל בנק ואולי גם הר' מודה אין בזה חיוב על הכל המשתבר וכוכן הוא כמשמעות האב מרעיב וכדומה יתחייב הבן שלו להציג מחתמת, והגינוי שאותו בתום בלאו בלאו הזכר למכוב בפ"א משום והחומר שאירוע שיש לו קרע לגבות והשובה היא לעניין לגבות מהקרע וסתם אינשי היא איתו לו נשים שהיא משועבדת לכתובה שכן אף שהוא חזדו שמא יש לה יש להחוים בסביל החשד שלא להפיע שעבוד הכתוב, ואף אם שעבוד הכתוב קדים הצטרכ לילך בדין ואיני לטורף בחזרה מתהלה, לכין מהרימין אף בלא תבימת המלה שנחרים, אבל בפ"ב שאנו לתלות קרעות לבנות ולא הי צורך החרם אלא להמלוה בלבד לכין מצרך הרמב"ם שיתבע המלה שיחרינו הב"ד משום שחשדו אבל מעצמנו לא נחרים.

עכ"פ כיוון דמהרימין מהין התורה כשאומר הלווה שאין לו לשלם הרי בלילה לייה ערעה אהירתי ודאי עשו כדין והחרימו אף אם לא תבע המלה שיחרימו מצד הולקה שתבע"ח יגבה ממנו ובאי לו מעתות ומטלולין ומ"מ נקרה לו רשות ולא ישם, ומה שליכא מטען החוב שעליו לפרק עהיל להשדרל בכל הכהות לשלים אף בעבודות קשות וכשנתגע בנה ומצע שuber על חיובו גם בל אונגן, ומה שליכא מטען על היתומים לפראום חוב אביהון משום כבוד אביהון כשהלא ירשו מבנו שום יರשה הוא משום מהרימין וכדכתב המ"ט שהוא מגמ' דמו"ק דף ס"ז זאמר ובא מגן דמחודמין, ומפורש זה בלא"מ שם דאית ליה לרביבינו זיל דרך חרטו מון הדין שכטב דין תורה ואח"כ כתוב בשדראו הגאנונים משמע זאית ליה דרך חרטו מון דין תורה, ומה שלא הוכר זה בשיע' פשות שהוא משום דעתה או רשות קרייאג הגאנונים לישבע אינו נוגע זה למעשה והשיע' קצת רק מה שנוצע למעשה, ואף שהרמב"ם כתוב טען שיש לו החביא אותו מחרימין פשות שאנו צריך לטענת ברוי שהוא רק עניין לשבעה וגם הוא כתוב היב"ט בשם עביה"ת ששבועה זו אפילו אין המלה בא עליון בטענת ברוי שיש לו בפה לפורען אלא אפילו טען שהוא און צורך לטענת שמא יש לו משבעין אותו וכן כתוב בפ"י ולא ממשע מדבריו שהרמב"ם חולק ע"ג וא"כ מסתבר שהדין דמחרימין זה הוא מדינה נמי הוא אף בלא טען בריין וגם הלח"ם הקשה מהחרימין שכטב הרמב"ם בפ"א שהאב איננו מניחו לילך למדוד אצל רב שהוא בנה שיכוח למדוד הימנו ואבוי איננו מניחו מחייב המתים בשילך ממנו שידאג תמיין, שבואה כתוב דפיו דכובו ומוראו תורייהו ממצות עשה שוה נינוחו אין להקל ביןינו לעניין שלמוד חורה שעדיף מכוב אן דוקא בטען המלה ברי, אלא ודאי אין צורך שיטען דכמו כן הוא עדיף ממורה וכן כתוב שהוא לפיק שאיו שומען להאב לעבור אף על אישור דרבנן משוט שכולכם חיבין בכבודו אין דרש לעניין מואר אבל לעניין זה דוחוב הוא משל אב אפס' של האיל מעזר הוא מודוד הוא גם משל בנק שמי' טען לו הוא שטען לבי"ד שיחרימו מחייב שהושדו שמא יש לו דמעצמנו לא נחריםداولי מאמין לו הלווה וזה לא הזכר למכוב בפ"א משום והחומר שאירוע שיש לו קרע לגבות והשובה היא לעניין לגבות מהקרע וסתם אינשי היא איתו לו נשים שהיא משועבדת לכתובה שכן אף שהוא חזדו שמא יש לה יש להחוים בסביל החשד שלא להפיע שעבוד הכתוב, ואף אם שעבוד הכתוב קדים הצטרכ לילך בדין ואיני לטורף בחזרה מתהלה, לכין מהרימין אף בלא תבימת המלה שנחרים, אבל בפ"ב שאנו לתלות קרעות לבנות ולא הי צורך החרם אלא להמלוה בלבד לכין מצרך הרמב"ם שיתבע המלה שיחרינו הב"ד משום שחשדו אבל מעצמנו לא נחרים.

עכ"פ כיוון דמהרימין מהין התורה כשאומר הלווה שאין לו לשלם הרי בלילה לייה ערעה אהירתי ודאי עשו כדין והחרימו אף אם לא תבע המלה שיחרימו מצד הולקה שתבע"ח יגבה ממנו ובאי לו מעתות ומטלולין ומ"מ נקרה לו רשות ולא ישם, ומה שליכא מטען החוב שעליו לפרק עהיל להשדרל בכל הכהות לשלים אף בעבודות קשות וכשנתגע בנה ומצע שuber על חיובו גם בל אונגן, ומה שליכא מטען על היתומים לפראום חוב אביהון משום כבוד אביהון כשהלא ירשו מבנו שום ירשה הוא משום

7 והוא סתם מלוה שבתרות ובגמ' ובכל מקט שהוא עשה חיוב על גוף הלווה שישראל ואון צ"ל

אלה טעם מהן לשלים לייה אישור ריבית, ואם גם בלאנדאן בין תובל להלוות מקאמפאניע ואינשוריינס שלכם לא קאמפאניע אמורים גם אם לא שאליכא חיוב גם על הבעלים בין בסתר הלוות אל לא שאליכא חיוב גם על הבעלים עוצמן שלם לא בקשר לכך לא שאליכא חיוב ייש להחנות בפירוח בשטר הלווה שאליך חיוב בתשלומין אלא על עס הקאמפאניע ולא על הבעלים עצמן, ושיש עצה זו להלוות לאיש פרטי כשלות לבניין בית שוקר פארגויטש הינו להחנות בשטר הלווה שאין על גו

החויב הוא רק על הביתו לבה, ובמובן באופן כזה לא יהיה אפשר לכם לעשות הלוואה אלא כשהabit הוהו שווה למוכרת יותר הרבה מסך המלה שאין כורך לגבייה המלה לשבעור הגוף ושבוד שאר הנכסים, אלא יהיה די בביה וזה שעשו המארגניטש עלייה.

וזם בלאנדאן ליכא עניין זה דקאמפאניעס אלא גם הבעלים חייבין בעזמן הרי ליכא היתר והוותגרכו לעשות עם ישראלים יותר עיסקא עם כל יהוד וחיד ולחביבו להם עניין יותר עיסקא אף שלא טוב להעסק כדעליל.

וין הוא בדבר החברות מנכסי דלא נידי אם השבעור הוא רק על הנכסים שיש להאומנאיג ולא על הנכסים של כל יהוד ויחיד בעזמן ליכא איסור ריבית ריבית ואמ השבעור הוא גם על הנכסים של כל יהוד יחיד בעזמן שהוא בא בהכרה מחתם שביל יהוד ויחיד גיב' הוא מחויב בתשלומין איכא איסור ריבית אם המלון הם ישראלים. ולכן בתלאות שתלו אתם מהווים ולהבא הרוי תוכלו לעשות כן, אבל החברות שנעשו מזון שנקרה אנדנס אם ועשו האנדנס בזמנם שקיינט שנקרה ריבית אונן והוא עניין שם מנכסי הבעלים עצמן יוכלו לגדות ובאופן זה לא נאמר ע"ז איסור ריבית וכן והוא עניין שלם, שכן ליכא איסור ריבית אף כשהאגנק הוא של ישראל. ואם גם בלאנדאן הוא כן ליכא איסור ריבית על מה שהקאמפאניע דיאינשוענס שלם גונזין ריבית לאלו שלקו אונשרווענס אנדנס עכור המעוטות שנמנן לה.

וין הוא עניין הקאמפאניע של החמשה שותפין עצמן שיש השיעיכים רבו לאחד ומڪתו לעוד שנים ויש שכלו לאחד וגם יש בעלים אחרים וצריכין לפעריטים ללוות קאמפאניע את מאורתה, דההיתר הוה דוקא בשבעוליט עצמן לא יתחייב בכלום אלא אותה הקאמפאניע בכספיה וקורעתיות בלבד. וכן א"א להאנשים הבעלים עצמן לתיו ערביין לא סתום ערביין וכל שכן לא ערבי קבלן אלא רק הקאמפאניע בלבד תוכל להיות ערבי אף ערבי קבלן בין להלאות מבנקים אחרים בין להלאות שעושין הקאמפאניע של השופין וה מות. ויש לידע של להלאות שעושין החברות של השותפין עצמן וה מות לא ייעיל יותר עיסקא شهرינו ידוע לתם הריות והתפסד ולא שייך להצדך שבועה ועדימ.

האגנק של ישראל שכתבתם לדוגמא שמעות שלא יש שם רק מאה אלף ומאות אחרים יש שם

כל אם יש לו ממה לשלם או אין לו לשלם נעשה גלו חיים והונקר ארש בשאיו מקיים חיובו והוא שבעוד הגוף שיש על הלוואה שתו העיקר ושבעוד הנכסים בא מוחה ועין ברין כתובות דף פ"ז דה המוכר שט"ח מש"ב בשם ר' ר' טעם על שהאוכר ט"ח לחבור יכול למחל ע"ש שבvierווע הוה מאוריתא לפ"י שני שבקודום יש לו למלה על הלוואה שעבוד גוף של להו שהוא מחויב לפרק זה והוא עיקר השבעור ושבעוד על גבסיו אם הוא לא יפרק מניין ערבי ושבעוד הגוף שיש למלה על הלוואה לאו בר מכיר הוה הלא הילך איכא אונדרא לאו שעבוד נכסים בלבד ובוון שמח פקע שעבוד הגוף ומילא פקע נסuds נכסים שאנו אלא מדין ערבי, הרי מסורש טמלה הוה דבר מהחייב את הגוף לפרוע, ומילא נראת שرك בסתום מלוה שעושה חיבור תשולמן על הלוואה נארה בתורה מליקח ריבית אבל מלוה כו סאיין עשה שום חיבור על גוף האדם לשלם שאף שיש לו מטען הרבה אין על גוף שום חיבור לשלם וליאו עליון העשה דתשולמן ולא יהיה ריש כשלא נהיינק אף אם יודמן שלא יהיה בהאנק מעתה נהיינק אף אם יודמן ריבית אונן כשבאגנק הוא לשלם, שכן ליכא איסור ריבית אף כשבאגנק הוא של ריבית. ואם גם בלאנדאן הוא כן ליכא איסור ריבית על מה שהקאמפאניע דיאינשוענס שלם גונזין ריבית לאלו שלקו אונשרווענס אנדנס עכור המעוטות שנמנן לה.

אבל טעם זה אינו מועיל להתייר ללוות מהאגנק כשוואו על ישראלים אם הלוואה הוא איש פרטי שיש עליו שעבוד הגוף והעשה דפריעת בע"ח לשלם. ואף אם הוא קאמפאניע אם הבאנק מלוה רוצחה דוקא שום בעלים דהאומנאיג עזמן יתחייבו מהמת שעסק הקאמפאניע לא כל כך בטוח. אבל להלוות לקאמפאניע כדי הסכם שבפה מדיננתנו שאין הבעלים מחויבין בעזמן לשלם ליכא איסור ריבית. ואם גם בלאנדאן הוא בן תוכל להלוות מקאפאניע דיאינשוענס שלם לקאמפאניעים אחרים גם בסתום. ואם בלאנדאן אינו בעזמן לשלם להלוות מקאפאניע דיאינשוענס שלם בין בסתום הלואות אלא שאיכא חיבור גם על הבעלים בעזמן שלא בבעאן אמריקה יש להחות בפירוש בשומר הלאה שאון החיבור בתשלומין אלא על עסק הקאמפאניע ולא על הבעלים עצמן. ויש עצה גם להלוות לאיש פרטי כשלה לבניין בית שנקרה מאוגניטש הינו להתנויה בשטר הלוואה שאון על גוף שלם וזה צל"ז.

אב כרי נתן ברא ריש בהג"א כתובות הניתן אביתם כלום בכבוד אביהם ר' ר' ר' לאה דהוא לטעמי אם אין לאב מפַּר משלו עי"ש. וכשהוא גם משל מ' ר' ח' אהיה ואנו של בנה אויל הורי ול בנו בונו אז ד. וראית הרמא נהייד איררי לענין ל רב שתוא בטענו זו מהמת שידען כתוב דרכו זכרכו ניגו און תלקל זדריך מכבוד אן שבשהוא לטעמן על איסור ורבנן דריש לענין מורה משל אב אנטון שכן הוא דרב ריעוב וכדומה נמי ר' והנידון שאיכא יש לרפרש דואב ז"ה ז"ה משל עצמן א"ז בו הדוא משל ה הייב על הבן פלגי בוה השין מ' אבל בשוק לה מצער רעבן דוחיב משל נ' י' מסקנת הניא א מטעם וטבר ק והוא רק משל ב הרמא וליאו זה"ד כי הצע סימן ק"ז פ"א אב ולא מגרן מ' ובכל מקום הלוואה שום חיבור תשולמן אף לא למցות בעלמא וכל

בנוי בין עצמי שא"ר יי' יהודה שניינו נאמן לו והינו משומם דמציא לטייר ישראל אני אף רוב ישראל גמי הוא מטעם שכתבו ביבט דבר בתורת יהודת שרובם הם ישראלים. ומה להוכחה ומשם דאליל רוב ישראל ממש ווגם אלי הוא בתרי רובה דרכו ישראל ונהג ב תורה ישראל ולכך האמינו להארמאה מהטהרה והוברכו להוימה דאף ברוב עכורים יול הרוב שנוהגים בתורת ישראל שהוא ישר וגם הוא בהכרח בהא דר' יהודה שא לפסול בנייה הוא משומם שהיה להם חזקה שהם כשרים כפורהם בראשי יבמות שכחן הווי שהוקין בכשרות אין אתה נאמן לפוסלן. אבל ישראל אף אם נימא שנאמן לומר שהוא ודאי כי אם אמר שהוא עכורים יש לווש לדבריו לומר שאירוע שבנו מכחיש ואומר שאתה ישראל ולא מועל האב לפוסלה וזה אף בגין קסן ונאמן לריג' בר יצחק שליכא דיין יכיר לעכקס אין אומר כלל והוא לנו לפוסל מסקפ' ושיירי שהיה לתם חזקה ישראל כדפרש' להוכחה שם שנאמן גם כשליכא חזקה ישראל והוא דמסקי התום' התם והוא דאמר בה שבא ואמר גור אני יכול לקבלנו תיל אתך בט התם פירוי במוחוקין לך באבותהיהם שהם נקרים נאמן במצו דאי בעי אמר ישראל אני כוננו צරיך לפרש דאי' ר' דנאג בתורת ישראל פישיטה זאינו נאמן וא"צ קרא פיז' ובכח' ה התום' נאמן דנחשב שהוא בחזקה ישראל מצ דבאיון בתורת יהודת הם ישראל לנו תירא במוחוק לך באבותהיהם שהם נקרים והוא נוגע ישראל שאין מועל זה להחויקו בודאי גור ש נתנייר בפ"ד. והוא כדרפי התום' ביבמות.

ואיפיל להרמב"ם פ"ג מא"ב הי' שעלה מושב' ציריך להבאו ראייה ואח"כ ישא יי' כתוב ואני אומר שוו מעלה בויחסין וכן הוא יי' י"ד סי' רס"ח סע' י/. משמע שמגדנא נא שאון שם חזקה ישראל ולא הוכיחו שהוא משומם בתורת ישראל מסע' שבלא חזקה כלל וזה ראיינו עדין שנוהג בתורת ישראל נאמן (בחודשי הארctic לתלץ' שיטת הרמב"ם ממה ש הוא דלא בסוגי' בנסיבות ואין סאן המקומות לא כל כשהוא בחזקה ונכרי גם כהרמב"ם והש נאמן כהרמב"ם ה' ה' וה' בשת' ס"ק כ"ז בהא יי' זונ' שבאת לאן בחזקה נכricht וגהנת ג'

מהמסחר שאין להם שום דעה בתמסחר אף לעניין חלוקם לבעלים בלבד לשופחת במקצת שיש לו דעה בבעליהם. וגם אין הקונה שערת רוזצה להיות בעלם בהמסחר ואני רוזצה לקנות כלום בתמסחר אלא הוא רק נקונה ריות והפסד שיתה בתמסחר לפי סך קר' ועוד שקטה. יותר נראה שאין בהם גדר קניין בדין שאלו קניין בדבר שלא בא לעולמו. רק מצד קניין דיני המדינה. ומה שלפי חנאי המכירה יש לבעל השערת דעה לבחירת פרועזידנט הוא ורק פוטומי מיל' בעלתא כי למשה משערין לעצמן יותר מחרובו שלא שיק' שיאמרנו דעה וגם הקונים אין רוזצים לומר דעה בוה' כי אין טוונתם לקנות זה ולבן לעזר' אין להווש מההטעותם הבלתיים דהאכטפאנייעש שאינו נוגע להם. ואך אם יש גם יהודים בהבעלים אין להחשיב מיפוי לעוברי עברה שהמסחר יעשו גם בשלאל יקנה שערס מהה כי לא חסר מי שיקנה שערס והקונה קונה רק לטובת עצמו ולכון אין בו שום אישור וכמטו שנוהgan הרבה בנ"א ואך יראי חטא לקנות. אבל ודאי לknות מודה מורה כ"כ עד שיתחשבו בדעתו יש לאסור אף בפקטורע' ומסחר של עכרים כיוון שלא התנו כמו שצרכין להנתנות בשושנה ישראל שותפות עם עכרים כדאיתא בש"ע או"ח סימן רמתה.

והנני יידדו מוקריו

פינמן ח

בגדרה מוחזקת בנכricht ואומרת שאמה בת ישראליות שנשתחמהה וניסת לנכרי

יד' טבת תש"ט.

מע"כ יידי מוהר"ר איזיק נילאם שליט'ם.

בדבר הגדרה שמוחזקת בנכricht ואומרת שאמה היא בת ישראלית נשתחמדת וניסת לנכרי ונוגדה בנכricht החזקה עצמה לנכricht וניסת לנכרי ומוקן גולדה נעריה זו אם יש לנעריה זו דין בת ישראל אף שהוא דור שני דמ"ש, והוא אלה בפרט וא"א לידע הדבר. פשות לעזר' שאינה נאמנת דرك כשים לו חזקה ישראל או רוב ישראל נאמן לומר שהוא ישראל גם לומר שנתייגיר במצו כמפורש בתום' יבמות דף מ"ד ד"ה במוחוק דאף בחוץ' שרוב עכרים מ"מ רוב הבאות לפניו בתורת יהודת ישראל המ. וכן ציריך לומר גם בכתובת התום' פשים דף ג' דהוכיתו מהא דעתיגורי

ובדבר אמתה ע"א הנה להבשו לקהל מאיסור מזורות נאמנו ע"א אף באופן שקבע שם נס ממור להעדיini מי הוא הכלשין עין באה"ע סימן ד' בב"ש ס"ק ס"ב וכ"ש הכא, דהרי עדין לא געשה עליו שם אסופי וגם דכין שנטולין ממן אולי הוא בבעני רעבון שיש להאמנות לטעם הרמב"ם פ"ז מא"ב, היל דהוא משומ שיש טעם על השלכות ועל שתיקתם עד שנאפק דרכא גמי בשYELLOW הפטון שלחו הוא ומילא נאמן גם ע"א. וגם עזם הדין דביצה שם אסופי דרייך ב' עדים אינו ברור דאף שאיתא כן בירושלמי פ"ז דקידושין ה'ב לא הוכח זה ברמב"ם ושיע, וא"כ אפשר לא פסקו כן כאיה טעם. ולכן הכא ודאי יש לסמן להאמון ע"א שאמר שיזדע מפני נולד. ומילא לא עבר גם על ומלה הארץ זכה שחררי זה העד שיזדע את האב ואת האם כשיצטרך לישא אהה הרוי יכול לשאל ממנה אם היא קרבתו.

ולפעמים כשהרשות העד הנה אם הוא מתנהג בכשרות הוא בחוקת כשרות וא"כ עליו עדים להבשו ואם אינו מתנהג בכשרות כגון שהוא רב אצל ענסער' ואסיטוון וכדומה לא יועלו עדים להבשו ובסתמא אין לחוש לפסול ויש לסמן פלוי.

אבל הכא הדפק והוא שמא הוא משל עצים והרוב הם עצים ובפרט מלאו המוכרין יולדין ודאי הם רובא דרוובו עצים יש לו להזריך שני עדים דמה שנאמן אדם לומר שהוא ישראלי אף במקום שרובם עטפם בתבו התווע' דיבימות דף מ"ז משומם דרוב הכאים לפניו בתורת יהודת ישראל הוא בגדי הירוב שיק' בתינוק וא"כ לומר שהוא ישראלי הוא לא וא"כ שיש להזריך שני עדים להחשיבו ישראל להשiao אשה ולהאטינו לעדות וכלהמה ועין בפ"ח יוד' סימן קי'יט סעיף ז' דלהעדי על אש שהוא נאמן ציריך ב' עדים וכן הביא במרה"ט אלנו דף ל' אוות ל"ב ד"ה והנה הראכבי' גם בשם מהנה אפרדים עמי'יש וכ"ש בכאן שהוא בגדי הירוב שיש להזריך שני עדים. ולכן למפשה טוב להטבilo לשם גרות מספק ואין צורך להטיף דם ברית בין ייון הדרבה ואשנוגים סברוי שא"צ להטיף דם בירית בגר שנתגיר כשהוא מהילין לבן בכאן שהוא ספק ישראל יש לסמוק שלא להטיף דם ברית. אך יש לחקior אצל הרוב המעד שהוא ישראל אוili יידע מועד אדם שיזדע שהוא בן ישראל וישראלית ויינו שני עדים.

ובדבר לוקח שערת מקאמפאנייעש שעושין מלאה ומperf' בשbeta הא חווין שנתפסת להיתר הטעם פשוט שאין להחשיב את הקונים שערם מהא דעתיגורי

ש"ג נ"ז ז"ה ז"ה ז"ה ז"ה

ט"ג נ"ז

בעוזוּת

ספר

شورית מהרש"ג

חלק ראשון

חלק אורח חיים וירורה דעתה

מאת הרוב הגאון הגדול וכרכ'

מו"ה שמעון גראנפעלד זצ"ל

שהי אבדק"ק בידסענטטמיהאלֵי ייז"ו (במדינת אינגלנד)

אשר השיב לשואליין אמרי אמתה

והרביז' מורה ברבים והעמיד

תלמידים לאלפים

יצא לאור ע"י בן המחבר

וכעת הוצאה לאור עולם על ידי נכד המחבר זצ"ל

יחיאל קערפעל

בן לאברהם הבירוק המנוח ר' נפתלי קערפעל זצ"ל

וחתן הרהנחת' מוזהי' שלמה אליעזר ראטטענברג

הלווי זצ"ל והיד דומזען דקיק בעמיהאלֵי חתנו טון המחבר זצ"ל

צפת תורת רבינו שמעון ליפמן

נכחנץגד כל גל מושת צומקeos מוחמד כו' טנחתעד
וומו גל, הפסר זככה'ג למ' קו רוכיות קיינה, וכונס שלם
דעתינו כעם מרלה מוקס ורמי נזר או מ"מ הפסר שצדגר
נייתן לכלהה, וכןת מרווח מוקס נזר או מ'ם מכה' דהליין
כגינען וז' ל' בני סמלוא משותם לח' כבנן והם כלוי וארה
סכטני לכווה פערת טוליכן פרומות ומפערות ולחין לו מסות
רכזות וארמי' בטעס כוון ודי' ליח' לי' גל וכות' לי' כנין
כלה'תאזר פסזה, נך ני אה' לי' גל כו' ריעות עי'ז'
הכחיםינו טמלה'ל פס'ז' כוון ולחין על כלום חיוב כנוג' נכס'ל
מניטו רק מהיטו מוקס, ה'ס כנ' פס'ז' נגין בצל'ה'ק
ה'ז'ן טוליכס סוס חיוב כנוג' רק נכס'ל מכמושת ג'ג'ר בצל'ה'ק
דמיה' נ'ה, ה'ק לולס גמולס ה'ז'ן מכתש מס'ס דכתש קייני'
ברוניכים לדבנן דכו' זרך מוקה וממוכר פטור ול' זככה'ג' גל'
גניזו חכמס'ה הס, ה'ל' פ'ק'ז' זוז חילוק לענין ריבוט גמור
בל' חולה ור' כלויה, למ' זככה'ג' דל' נתקצ'ז'ו ר'ק משות
צומקeos מוחמד גל' וו'ה' זוז חוסור דחו'ו'ו'ה' ה'כתי' ה'ן
מאקס ז' ל'ע' זומחה' גומברה' כו' ז' גמן

ט' מאי ד

על דבר מה שרלה ויז'ו קרא נ"י נחדך דכמלוּם מטעות
למחיוו נסוחר עטקה בNEGOTIUM פ"ז חקנת מכר"ס ז'ל
וילך לחתנות עמו דהס נ"ג ועטקה מ"ס עטקה נס כמטעות
היהו יסוח מחווים נצלא נכמלות בקרון נס עצטקה סקאנז
תטעטס למפסיד נכמלות כהו צה"ס הונז ולול הנטבוז להצלת
כמיינען דהיאנו נזוס ומושל בתנאיו פ"ז, נ"ג וכיהר לפצעין
דיש"ל נ"ל מניין צו"ז טוינן קפ"ז וזכה"מ סי' ז' היפנויס
טכסי מוחר נטהלוּם נתקבל נ"ל נס כלשה מטה עטקה
וכמראיה הוי ק"ה דעטקה צל ה"ג נסחות במנוס כנון נכמלות
כטפקד ה"ג נ"ז פ"ת צל ה"ג נסחות נכמאות עטקה וכדוונת צב
יש כמ"ה היפנויס לומר דהס כו"ה טט עטקה וכלהו מ"מ
עטקה נטוגת למפקוד וכיוון וכי רוחה ק"ו נסות חילון נלוד
כלג צפינו וכחמה כמס היפנויס לפי סמואול מס גטפרדי
ס"ע כלהויפנויס וכחלהוּן דזינס נ"ז, ה"ג נס כלג נ"ג כרויות
פכס ולק בטלאַם מיכיסו זולוּי פין דסמניגל כסלאַם כו"ה הצעו
פטור מ"ז ה"ג פ"ת נס כלג משלס כו"ה רק נצטיגל בטלאַם
כו"ו ריצ'יט וטל דמי לאה דהס הילזיר ולול הנטבוז דטסוטינה
מחווים הוו נמי מנגנוּי צ"א זקיי כטוטנה, וכחמת ליה צ"י
למה דהויסור ריזיט, ה"ג נגנין לו משות על עטקה דהית
כ"י מטוס הילסור ריצ'יט ה"ג פ"ת פין לדמ"ז פועל נס מצלס
לוּס כו"ו ריצ'יט, ואלהרגט כטוטנה גרעט פפי דומ' צו מטוס נ"ה
דריליכיות ק"וּה, ומ"ס צו"ז נ"י מדורה דטסוטינה קל' טפ'

לעתינו נספָך כוֹה זְכוּרָתָנוּ הַמֵּיל טָבִי וְכֹמוֹ שֶׁכְתַּקְהָגָה
מהם צמיגים וְלֹחֶס מִירְוָנָהוּ סָמוֹנָה נְמַקְיָה בְּרָק כְּמַקְבָּל
לְמוּסִים מַתְהָן בְּגַרְיוּמָה דְּבַגְעָנָן מַשְׂיחָה נְבָזָנוּ לְקָחָה
צְיוּרָם לְמִמְּרוֹתָה כָּכָר וְאֶתְלָה נְקָה הָן וְטָשָׁה הָלָה תְּבָרוּמָה
בְּכָסָס כֹּל מַכְנָל פִּסְכָּוּס כֹּל מַבְנָיו הָלָן וְמַלְיָן הָלָל כְּבָרוּמָה,
סְלָמָה מַלְיָה וְלֹחֶס קְבָעָן גְּזָוּכָה כְּגַעֲנָן מַשְׂיחָה דְּבַגְעָנָה

האמנים לפ"מ נס' למלון נס' פ"י זיוון דלושנס
תהיינו בקבוק סטולן ליד בימתה הלאה נס' לד בענישס
לבמנועים וכיוון צנוררט נמלון קהן צלחות נענישס הלאה
בכשוו וקופה נס' לי ביהדות גנוויי היל' נס' זוכם בירטל
כל נס' צנומו במשות [ו]ופיש היל' גנחויזו כל כזחפין
כל נס' נס' כוון דצמיהוים כטהרויות עשו חנויות וכחצנו כו'
גענינקסס דל' מוי שיעית מנטס בענישק יסחיזו סס' נס' נס'
היל' נס' זורה כטרא נס' כטרא וס' נס' כטרא קהן קהן כטרא
היל' נס' מושה כטיאו כטאנקן, מ"מ כל זו נס' מיל' מיל' מיל'
היל' פיש נס' בונון וזרק נס' ג'ע' וחכימ' היל' גל' עריפ' נס'
היל' נס' כו' פין דלה' זוכם ביל' גמישט] וכיוון דלה' גמישט

ולכארורה כו"ה ה' פסר לנו גניזון כי"ל בכתבה קמונין
משמעות גבריה, וכברון ממלס לסך קון ווינטום,
ולכלה לה פיו רזונות קיינה כיו' כללוון סט יישריה ומכורס
ונוחות, ובויס ה' פסר לנו גלון סיו' רזונות קיינה מס' ט',
ממלס דע"ב לה כיו' רזונות קיינה מס' ח' גלון סטנה ווילון
שינגדו נגוע דכל נכסינו כלו'ס מומעדין על הוותם כלו'הה,
הכל גניזון בכתוב רק'ו', בנה קו"ז ומושלן לה נסחנה
כלו'ון לפלא מיסוך ה' ממשות בנסיבות ה' זכר בכתוב נק'
וה' נילב' מעות בנסיבות גנון דיחידת ה' וו' הא'ם, ר' ר' כלו'ון
מחוייכן בלא' נט' מיזוכת ה' גלו'ם באה'ו'ם יפסח מטו'וי', ד' ה'
בצחנדו' נט' בהוא ה' גלו'ם ממשות בנסיבות ה' זכר בכתוב נק'
ו' ו' א' ים לאלה'ו'ם מוקים לה'זקי'ו' וו'ג'ו' ו'ג'ס'ג' לה' כיו' רזונות
בק' נט' בין ד'ה' ו'ה' ז' וופס'ד כל' ממשות ה' זכר בכתוב נק'
בס פעריות מונצ'ם וויל' דע"ב לה' כיו' רזונות קיינה מס' ע' ←
ה' גלו'ם נט' בכתוב נט' וו'ג'ו' ז' ב' גלו'ם נט' בכתוב ו'ג'ס'ג'